

Joulukalenteri 2015

Hyvää joulua, Vinnie

Author: Afeni

Rating: K-13

Disclaimer: En omista pelistä tuttuja hahmoja, mutta Marie Wayland on omaa keksintöäni, samoin Fay Tuesti ja Windy.

Summary: Yuffien joulukuu alkaa epätavallisissa merkeissä. Hänen on tehtävä kenties elämänsä suurin päätös. Samaan aikaan myös Vincent painii omien pohdintojensa parissa. Joululähestyminen väistämättä, mutta syntyvätkö päätökset ajoissa?

A/N: Idea kumpusi jostain tuntemattomasta lähteestä ja se oli sitten pakko pukea sanoiksi. Halusin pitkään kirjoittaa joulukalenterin, mutta tästä ei ehkä tullut jouluisinta joulukalenteria ikinä vaan jotain aivan muuta.

Tiistai 1. joulukuuta 2015

Yuffie lysähti istumaan WC-istuimen kannelle ja tuijotti kädessään olevaa tikkua. Hän kuuli etäisesti ilmastoinnin huminan ja omat sydämenlyöntinsä korvissaan. Kurkunpää tuntui kuroutuvan umpeen eikä ilma löytänyt tietään keuhkoihin.

Kaksi viivaa. Pahuksen tikkuun oli oikeasti piirtynyt kaksi viivaa. Se ei voinut olla mahdollista!

Viimeisen kuukauden tapahtumat liukuivat Yuffien silmien lomitse. He olivat kyllä piehtaroineet lakanoissa varsin aktiivisesti silloin, kun hän ei ollut töiden jälkeen ollut toivottoman väsynyt. Kapselinkin piti olla paikoillaan, kuten se oli ollut jo pari vuotta. Testissä täytyi olla virhe. Ehkä kyse oli piloille menneestä tikusta.

Kädet täristen Yuffie nousi ja kaivoi pakkauksesta esille toisen tikun. Hän tyrkkäsi sen pahvimukissa lilluvaan keltaiseen nesteeseen ja laski mielessään viiteen, ennen kuin nykäisi tikun pois nesteestä ja laski sen lepäämään lavuaarin reunalle. Totuus valkenisi kolmen minuutin kuluttua.

Minuutit venyivät. Yuffie vilkuili vuoroin kännykkänsä kelloa, vuoroin tikkua. Ensimmäinen viiva ilmestyi pian, mutta toinen antoi odottaa itseään. Ehkä hänellä oli sittenkin käynyt tuuri.

Mutta ei. Kakkosviiva ilmestyi ensin haaleana, mutta vahvistui vääjäämättömästi. Yuffie lysähti uudestaan WC-istuimen kannelle. Päässä humisi eikä yhtäkään järkevää ajatusta tunkeutunut aivot valtaavan sumun läpi. Ei hänelle voinut käydä näin, hän oli ollut varuillaan!

Keskiviikko 2. joulukuuta 2015

Aamupäivä oli hujautanut ohitse varsin nopeasti. Yuffie oli saanut syötyä vain yhden paahtoleivän, mutta se ei ollut tavallisuudesta poikkeavaa. Tarkemmin ajateltuna ongelma oli jatkunut jo ainakin kuukauden päivät, mutta vasta nyt hän tiesi, mistä se oli johtunut.

Yuffie nojasi kyynärpäänsä työpöytää vasten ja tuijotti tietokoneen näyttöä näkemättä raporttia, joka hänen olisi pitänyt viimeistellä Reevelle. Edellisellä viikolla hän oli käynyt Junonissa, koska WRO:n lähteen mukaan siellä oli havaittu järjestön vastaista toimintaa. Huhut viittasivat mahdollisesti uuden terroristijärjestön nousuun, mutta mitään varmaa ei ollut vielääkään selvinnyt.

Yhtäkkiä työhuonetta leikkasi iloisesti poukkoileva sävel. Yuffie säpsähti, mutta muisti sitten vaihtaneensa marraskuun viimeisenä päivänä puhelimensa soittoääneksi suosikkijoululaulunsa. Hän kaivoi kännykän tuolin selkänojalla lojuvan taskinsa taskusta ja näki Tifan kuvan hyppelehtivän näytöllä ylös-alas. Hän pyyhkäisi näyttöä etusormellaan ja nosti puhelimen korvalleen.

"Yuffie."

"Hei, Tifa täällä. Mitä kuuluu?"

"Ei voisi mennä paremmin!" Yuffie hihkaisi ja toivoi, ettei sävy ollut liioiteltu. Todellisuudessa hän oli nukkunut erittäin huonosti ja voinut vielä huonommin. Hänellä ei ollut aavistustakaan, mitä hänen pitäisi tehdä seuraavaksi.

"Loistavaa!" Tifa vastasi. "Milloin sinulla on seuraava vapaapäivä? Meidän pitäisi ehdottomasti mennä ostoksille pikkujouluja varten."

Ai niin, pikkujoulut olivat kahden viikon päästä 7th Heavenissa. Myös ne olivat pyyhkiytyneet Yuffien mielestä täysin. Hänen olisi kuitenkin näyteltävä, että kaikki oli ennallaan, joten kieltäytyminen shoppailukierroksesta Tifan kanssa ei tullut kysymykseenkään.

"Jos saan tämän raportin kasaan tänään, huominen kävisi hyvin", Yuffie vastasi ja pakotti hymyn kasvoilleen. Uusi pikkujouluasu saisi varmasti mielen hetkeksi rauhoittumaan.

"Aina parempi. Nähdäänkö keskusaukiolla kymmeneltä?"

Yuffie nielaisi. Jos he tapaisivat niin aikaisin, Tifa näkisi välittömästi hänen lävitseen. Kuvotus ei välttämättä olisi ohitse ennen puoltapäivää.

"Oikeastaan haluaisin nukkua pitkään. Kävisikö yhdeltä?" Yuffie ehdotti. Tifa naurahti toisessa päässä.

"Mikähän sinua on valvottanut? Luulisi kuherruskuukauden menneen jo parissa vuodessa ohitse ja teidän malttavan nukkua yönne", nainen hihitteli puhelimeen.

"Vincent on Barretin kanssa jäljittämässä mahdollisia terroristeja, hän ei palaa muutamaan päivään", Yuffie tuhahti happamammin kuin tarkoittikaan. Heti Tifan piti kuvitella hänen harrastavan vaakamamboa yöt läpeensä. Ei sillä, että hänellä oli mitään ajatusta vastaan, mutta sitenhän hän oli itsensä tähän soppaan järjestänytkin.

"Niinkö? Barret ei maininnut mitään asiasta... Sepä ikävää. En tosin ajatellut koskaan, että sinä olisit sitä tyyppiä, joka pyöriskelee hereillä ikävissään", Tifa vastasi äänessään jo lievää huolta.

"Noh, kaikkea sattuu", Yuffie kuittasi, sillä hän ei halunnut paneutua aiheeseen yhtään syvällisemmin. "Mutta hei, tyttöjen päivä kaupungilla kuulostaa juuri siltä, mitä tällä hetkellä kaipaen. Sopiiko yhdeltä?"

"Sopii erinomaisesti. Nähdään silloin!"

Tifa höpötteli vielä hetken Marlenen, Denzelin ja 1,5-vuotiaan esikoisensa, Windyn, kuulumisia Yuffien kuunnellessa puolella korvalla. Samaan aikaan hän selasi kirjoittamaansa raporttia hiirellä alaspäin. Se ei ollut niin hyvä kuin olisi voinut olla, mutta samapa tuo. Kyllä siitä oleellinen selvisi. Saisi kelvata Reevelle.

Torstai 3. joulukuuta 2015

Yuffie vilkaisi sivuprofiiliaan peilistä, mutta se ei poikennut juurikaan tavallisesta. Alavatsa saattoi hieman pömpöttää, mutta toisaalta hän oli mättänyt iltasella sellaisen määrän sipsejä, että vähempikin alkoi turvottaa.

Yuffie oli vetänyt ylleen polvipituisen talvihameen ja kiskonut jalkaansa paksut sukkahousut. Vielä kengät, takki ja valtava kaulaliina ja sitten hän olisi valmis kohtaamaan viileäksi käyneen ulkoilman. Lunta ei ollut vielä satanut, mutta etenkin aamuisin hyinen pohjoistuuli puhkui Edgen halki ja muistutti totuudesta. Vaikka Wutaissakin, ja erityisesti saarivaltion pohjoisosissa, satoi lunta, talvi ei ollut samalla tavalla ankara kuin Edgen tienoilla.

Vaikka oli tavallinen arkipäivä, kaduilla riitti väkeä. Yuffie solahti muiden joukkoon ja suuntasi askeleensa kohti keskusaukiota. Hän oli onnistunut syömään jopa kevyen lounaan, kun aamupäivän kuvotus oli helpottanut.

Tifa seisoi jo keskusaukiolla olevan patsaan juurella ja heilutti kättään Yuffielle. Nainen oli vetänyt valtavan pipon korvilleen ja hukuttautunut villakangastakin sisään, jonka kaverina olivat kuitenkin vanhat, tutut ja turvalliset punaiset maiharit, Tifan luottokengät. Ei sillä, Yuffie suosi itsekin käytännöllisiä jalkineita. Korot sopivat bilettämiseen, mutta muuten oli parempi laittaa jalkaan jotain tukevaa. Koskaan ei tiennyt, milloin tiukka tilanne pääsisi puhkeamaan. Ei hän tosin ollut joutunut hetkeen esittelemään ninjataitojaan, mutta aina oli parempi olla hieman varuillaan.

Tifa rutisti Yuffien itseään vasten. Yuffie vastasi halaukseen ja tunsu olonsa lämpenevän. Tänäpäin hän keskittyisi kaikkeen hauskaan ja jättäisi murheet toiseen päivään.

”Sinua näkee nykyisin aivan liian harvoin”, Tifa huokaisi, kun he lähtivät kävelemään kohti Edgen tuoreinta kauppakeskusta, jonka valtavat ikkunat kiiltelivät pakkaspäivän auringossa.

"Viime aikoina on riittänyt töitä. Ne huhut terroristeista eivät lupaa hyvää", Yuffie sihahti. WRO halusi pitää tilanteen salassa, sillä sen vuotaminen aiheuttaisi paniikin. Deepground- ja Omega-katastrofi olivat yhä tuoreena ihmisten mielessä eikä Geostigmakaan ollut ehtinyt unohtua, Sephirothista puhumattakaan. Ihmiset eivät tarvinneet nyt uusia murheita vaan uskoa tulevaan. Sen takia WRO yritti hoitaa tilanteen kuntoon, ennen kuin se pääsisi leviämään käsiin. Salaa jokainen työntekijä toivoi, että huhut olisivat vain huhuja.

"Huh, en halua edes ajatella, että taas tapahtuisi jotain kamalaa", Tifa huokaisi. "Ennen oli helppo lähteä muiden mukaan pelastamaan maailmaa, mutta nyt... jos minulle tai Cloudille sattuisi jotain..."

"Älä huoli, minä ja Vincent pidämme terroristit aisoissa", Yuffie nauroi ja iski ystävälleen silmää.

"Siitä puheen ollen... kai te nyt sitten tulette molemmat pikkujouluihin?" Tifa varmisti.

"Vincent palaa viimeistään kymmenes päivä, enkä taatusti anna hänen jäädä kotiin mököttämään vain siksi, että hän on istunut Barretin kanssa samassa autossa viimeiset pari viikkoa", Yuffie kuittasi. Vincent ja Barret olivat kyllä hyviä ystäviä, mutta tunnetusti Vincent halusi laatuaikaa itsensä kanssa oltuaan reissussa tämän, tai oikeastaan kenen tahansa muunkaan, kanssa. Juuri nyt Yuffieta ei varsinaisesti haitannut, jos mies haluaisi olla pari päivää omissa oloissaan. Pikkujoulutkin tarjosivat hyvän tekosyyn skipata koti-illan ja mahdolliset kiusalliset keskustelut.

"Hyvä. Sain jo lahjottua Denzelin hoitamaan Windyä koko lauantai-illaksi ja sunnuntaiaamuksi. 7th Heaven on myös varattu kokonaan meidän käyttöömme", Tifa hehkutti. Tifa ja Cloud olivat vihdoinkin Windyn syntymän myötä muuttaneet pois baarin yläkerrasta ja hankkineet pienen rivitaloasunnon kauempaa keskustasta. Tifa pyörittä yhä baariaan, mutta tällä hetkellä työskenteli siellä itse vain osa-aikaisesti.

"Oletko varma, että pystyt tällä kertaa olemaan koko illan erossa Windystä?" Yuffie naurahti, mutta nauru tuli hitusen väkinäisesti. Tulisiko hänestä samanlainen kuin Tifasta? Alkaisiko hänkin vouhottaa käsittämättömistä asioista? Kannattiko edes kokeilla? Tässä kohtaa tilanteen voisi vielä hoitaa pois päiväjärjestyksestä melko helposti. Vain pari käyntiä lääkärissä ja se olisi siinä. Eikö niin?

"... sellaista se on. Ja sitä paitsi Windy oli niin pieni silloin. Nythän hän on jo paljon isompi tyttö ja lähdinhan minä tännekin ilman häntä... ja kuunteletko sinä ollenkaan, Yuffie?" Tifa pysäytti Yuffien keskelle kauppakeskuksen käytävää. "Mitä minä äsken sanoin?"

"Eh... jotain, että pärjäätkyllä tai siis, että Windy pärjää", Yuffie ehdotti.

"Onko kaikki hyvin?" Tifa kuitenkin kysyi.

"Tietenkin. Tiedäthän sinä minut, olen vain tällainen tohelo."

"Kyllä sinä yleensä kuuntelet. Onko teillä Vincentin kanssa ongelmia? Tiedän, että hän on toisinaan vähän etäinen..."

"Nääh, minä olen tottunut siihen, että hän uppoutuu kirjoihinsa tai jonkin jo kaksikymmentä vuotta sitten homehtuneen elokuvan pariin", Yuffie vastasi. "Ei minua mikään vaivaa. Mietin vain, mistä näistä putiikeista saisi pikkujoulujen kuumimman bilemekon. Haluan olla parhaimmillani."

Yuffie väläytti Tifalle viekkaimman hymynsä ja ryhtyi pohtimaan, että lyhyt helma oli parempi kuin avara kaula-aukko.

"Minulla ei ole samanlaisia miesmagneetteja tarjolla kuin sinulla, joten minun on käytettävä muita avuja."

"Hyvä on, uskon, että olet kunnossa!" Tifa tuhahti ja kiskaisi juuri avaamansa takin paremmin ympärilleen. Uskomatonta kyllä, naisen kuppikoko näytti edelleen kasvaneen lapsen saamisen jälkeen, vaikka tämä oli jo lopettanut imettämisenkin. Kuinka epäreilua, Tifa tuntui saaneen puolen Planeetan edestä tissien täytettä, kun taas Yuffie joutui 24-vuotiaana edelleen tyytymään A-kuppiinsa.

"Kyllä se siitä, kun joskus päätätte hankkia Vincentin kanssa jälkikasvua", Tifa huomautti Yuffien ääneen esittämään valitukseen ja tökkäisi häntä kylkiluiden väliin. Yuffie nielaisi kuuluvasti, vaikka ei ollut tarkoitus. "No, älä nyt säikähdä, en minä ollut tosissani", Tifa nauroi. "Mennään etsimään sinulle se Edgen kuumi vesirajamekko, joka saa Vincentiin vipinää."

Perjantai 4. joulukuuta 2015

”Voi chocobon kynitty perse sentään, tämä on turhaa!”

Vincent huokaisi ja antoi maiseman valua silmiensä ohitse. Barret oli hänen ystävänsä, mutta juuri nyt tämä oli erittäin huonoa seuraa. He olivat juuri ajamassa Costa del Solilta Gold Sauceria kohti. Rantalomakeskuksessa jouluhumu oli jo täydessä vauhdissa vähäpukeisten tonttujen kera, mutta terroristeista ei ollut tietoaakaan. Vincent puolittain epäili, että kyseessä oli Yuffien salajuoni, johon tämä oli jotenkin saanut koko muun Avalanchen mukaan. Jostain syystä ninjaneito oli halunnut houkutella hänet pois Edgestä ja pakottanut Reeven antamaan Vincentille ja Barretille järjettömän jäljitystehtävän toisella mantereella. Nyt Vincent saattoi vain kauhulla odottaa, millainen jouluyllätys kotona odottaisi, kun he palaisivat.

Vincent ei ollut pienimmässäkään määrin jouluihminen. Hän viihtyi paremmin omissa oloissaan kuin suuressa joukossa, joululaulut lähinnä riipivät tärykalvoja ja lahjojen antaminen oli kiusallista, sillä hän ei koskaan tiennyt, mikä olisi ollut hyvä vaihtoehto. Liian usein hän päätyi ostamaan jokaiselle ystävälleen samanlaisen suklaarasian. Jostain syystä nämä kuitenkin aina tiesivät, mikä uutuuksikirjoista häntä kiinnosti ja paketista paljastuikin tiiliskivi, johon saattoi turvallisesti upota aattoillaksi ja joulupäiväksi. Miksei Vincent ollut saanut samanlaista kykyä ymmärtää, mitä muille kannatti antaa? Hänen puolestaan koko juhlan olisi voinut peruuttaa, mutta Yuffie olisi loukkaantunut moisesta ehdotuksesta, Tifasta puhumattakaan.

Tifan Vincent kykeni ymmärtämään, mutta Yuffie oli sentään kasvanut kulttuurissa, jossa joululla ei ollut minkäänlaista merkitystä. Yuffie ei lähettänyt isälleen ja tämän uudelle vaimolle edes joulukorttia, koska Wutaissa kyseinen juhla ohitettiin arkipäivänä ja juhlinta keskittyi uuteen vuoteen.

”Mitä saamaria 12-vuotiaalle tytölle muka voi antaa? Bahamut sentään, ei niiden ajatuksista tajua hittoakaan!” Barretin ärinä tunkeutui Vincentin ajatusten keskelle.

”Kysyt väärältä ihmiseltä”, Vincent huokaisi. ”Ehkä Tifa osaisi auttaa? Tai Yuffie?”

”Yuffie ehdotti jotain kerpeleen levyä. Näyttivät neitimäisiltä hinteiltä ne muka-miehet siinä kannessa, minähän en sellaista Marlenelle anna!” Barret kiukutteli.

”Jospa Marlene kuitenkin pitäisi siitä? Yuffie on aika hyvä antamaan onnistuneita lahjoja”, Vincent suositteli. Hän ymmärsi Barretin pulman oikein hyvin. Jos oli vaikeaa ostaa lahjoja ystävilleen, vielä hankalampaa se oli teinityöille. Näiden ajatusmaailmaa ei totisesti voinut ymmärtää.

Barret mutisi jotain epämääräistä homoista ja renkutusmusiikista, mutta Vincent katsoi viisaammaksi olla kommentoimatta. Hänen oli jo aivan tarpeeksi vaikea keksiä sopivaa lahjaa Yuffielle. Heidän ensimmäisenä, virallisena yhteisenä jouluna hän oli lahjoittanut tälle kirjan, joka oli edelleen hyllyssä avaamattomana. Toisena vuonna hän oli Tifan suosituksesta ostanut villapaidan. Sitä Yuffie oli jopa käyttänyt pari kertaa pahimmilla pakkasilla, mutta Vincent oli nähnyt tämän naamasta, ettei kuosi ollut miellyttänyt. Kun hän oli myöhemmin kysynyt asiasta Tifalta, tämä oli epäillyt, ettei paita ollut tarpeeksi tyköistuva Yuffien tyyliin. Mistä sekin olisi pitänyt tietää? Mikseivät naiset voineet vain suoraan sanoa, mitä halusivat lahjaksi?

Lauantai 5. joulukuuta 2015

Outo ääni tunkeutui Vincentin tajuntaan. Hetken hän tuijotti kattoa, ennen kuin tajusi kääntyä kyljelleen. Hänen uuden puhelimensa – Yuffien hankkiman – näytöllä pomppi vaativana Tifan kuva. Vincentillä oli kestänyt useampi päivä, ennen kuin hän oli oppinut vastaamaan kosketusnäytölliseen hirvitykseen. Vastahan hän oli mukautunut edelliseen puhelimeen, joka oli vielä täysin toimintakykyinen. Hän ei voinut ymmärtää, mikä järki oli hankkia taas uusi kapula.

”Vincent”, Vincent vastasi pyyhkäistyään sormellaan puhelun auki. Samalla hän vilkaisi kelloa hotellihuoneen yöpöydällä. Kyllä, oli vasta hyvin varhainen aamu. He olivat Barretin kanssa saapuneet Gold Sauceriin myöhään edellisenä iltana ja päättäneet yksinkertaisesti vain kirjautua hotelliin. Vasta tänään oli tarkoitus käydä tekemään selvitystyötä. Mitä Reeve oli oikein ajatellut? Barret tekemässä salapoliisin työtä, siinä ei vain ollut järkeä.

”Huomenta! En kai herättänyt?” Tifan ääni kantautui puhelimesta ja taustalta kuului iloista hihkumista. Pikku-Windykin oli ilmeisesti jo pystyssä.

”Itse asiassa kyllä, mutta ei se haittaa. Minun olisi pitänyt kohta nousta muutenkin”, Vincent vastasi.

”Ai, olen tosi pahoillani! Taisin laskea aikaeron hieman väärin”, Tifa pahoitteli.

”Kuten sanoin, se ei haittaa.”

”No, hyvä sitten. Halusin soittaa sinulle ja varmistaa, että olet tulossa kahdestoistapäivä pikkujouluihin.”

Vincent yritti muistella, oliko pikkujouluista ollut puhetta, muttei pystynyt palauttamaan keskustelua mieleensä.

”Ilmeisesti olen”, hän naurahti kuitenkin, sillä tällaisissa jutuissa Tifalle ei sanottu ei. ”Teilläkö ne ovat?”

”Ei, 7th Heavenissa ja ilman lapsia”, Tifa vastasi. ”Yuffie ei kertonut sinulle, eikö niin?”

”En ole kuullut hänestä hetkeen”, Vincent myönsi ja tajusi samassa, että se oli varsin omituista. Yleensä ninjaprinsessa muisti häntä vähintään yhdellä viestillä jokaisena päivänä, kun he olivat erossa. Nyt joulukuun alku oli kulunut täydessä hiljaisuudessa, vaikka vielä

marraskuun viimeisenä päivänä Vincent oli saanut pitkän ja polveilevan viestin, jossa häntä oli kehoitettu pitämään herkullinen takapuolensa turvassa.

"Onko jotain vialla, Vincent?" Tifa kysyi. "Näin Yuffien toissa päivänä ja hän oli todella omituinen."

"Millä tavalla omituinen?"

"Hiljainen ja vaisu, ajattelin, että hänellä on ikävä sinua, mutta jos hän ei ole ollut yhteyksissä..."

Vincent tunsi yllättävän jysäyksen rinnassaan. Se valui vatsaan ja jäi muljumaan sinne ikävästi. Oliko jotain sattunut? Oliko hänen vastausviestinsä ollut liian tyly? Yuffie ei ollut enää hetkeen kiskonut palkokasveja hengitysteihinsä Vincentin kommunikointityylistä, mutta alkuaikoina sitä oli tapahtunut toistuvasti. Mitä kotona mahtaisi odottaa?

"Vincent?"

"Yuffie oli vielä maanantaina aivan normaali, samoin sunnuntaina", Vincent muisteli. "Hän on kyllä ollut vähän huonovointinen viime aikoina, mutta hän sanoi sen johtuneen työstressistä."

"Koska Yuffie on stressannut töistä?" Tifa kummasteli.

"Yhym." Vincent ei tiennyt, mitä sanoa. Hän ei ollut hyvä tällaisissa keskusteluissa.

"Hei, anteeksi, kun soittelen sinulle tällaisia puheluita, vaikka sinulla on tärkeä WRO:n tehtävä meneillään", Tifa huokaisi. "Ei ollut tarkoitus säikytellä. Ei se varmastikaan ole mitään vakavaa. Minä juttelen Yuffien kanssa ja tarkistan tilanteen vielä. Älä ole yhtään huolissasi. Kun tulet kotiin, kaikki on ennallaan. Minä lupaan."

"Kiitos, Tifa", Vincent vastasi. Hän todella arvosti tämän sanoja, vaikkeivät ne huolta poistaneetkaan.

"Missä te muuten olette, vai saatko kertoa?"

"Gold Saucerissa."

"Loistavaa! Tiedän, että teillä on varmasti kiire, mutta käy ostamassa Yuffielle sellainen uutuus-mooglepehmolelu ja katsokin, että otat sen söpömmän version, jolla on punainen pompom."

"Pompom?"

"Se antenni, joka keikkuu lelun pään päällä."

"Oletko varma, että Yuffie haluaa pehmolelun?"

"Ehdottomasti, jos se tulee sinulta. Hän rakastaa sitä", Tifa vakuutteli. "Osta se söpömpi. Ja sano Barretille, että ostaa sen levyn Marlenelle. Niitäkin saa varmasti sieltä. Hän kiroili Yuffielle päin naamaa, kun Yuffie ehdotti sitä, mutta minusta se oli oikeasti hyvä ajatus."

"Hyvä on. Kiitos, Tifa", Vincent vastasi.

"Ei mitään. Hoida sinä nuo asiat. Minä varmistan, että täällä on kaikki hyvin, kun palaatte. Sano Marlenelta Barretille terkkuja."

"Minä sanon."

"Hienoa! Hauskaa työpäivää, hei hei!"

"Hei hei!"

Vincent tuijotti hetken hiljentynyttä puhelinta. Oli aivan turha yrittää enää saada unta. Hän voisi yhtä hyvin käväistä suihkussa ja mennä sitten ennen aamiaista etsimään sen uutuuemooglen, jolla oli punainen pompom. Jos Tifa kerran sanoi, että Yuffie halusi sellaisen, sen Vincent myös ostaisi. Toivottavasti liikkeessä olisi paketointipalvelu.

Sunnuntai 6. joulukuuta 2015

Yuffie laski wc-pytyn kannen ja veti vessan. Hän nojasi otsansa lavuaarin aluskaapin oveen ja veti syvään henkeä. Hän oli odottanut sunnuntaiaamulta laiskaa loikoilua sängyssä, ei pytyn syleilyä. Tämä alkoi olla jo epäreilua, hän ei ollut edes käynyt juhlimassa edellisenä iltana. Alun perin Yuffie oli suunnitellut, että kävisi viettämässä villiä tyttöjen iltaa Vincentin poissa ollessa, mutta se suunnitelma oli kariutunut heti tiistaiaamuna. Vaikkei hän ollut vielä tehnyt päätöstään, hän ei vain voinut kuvitella kaatavansa edes yhtä paukkua kurkustaan alas. Miten hän selittäisi asian viikon päästä pikkujouluissa? Hän oli syy siihen, että Tifa loppuillasta piilotteli jo pulloja. Kaikkien huomio kiinnittyisi häneen, jos hän olisi vesiselvä ja sitten hänen olisi pakko kertoa.

”Pyhä Leviathan, että sinä valitsit huonon ajan”, Yuffie puuskahti ja taputti vatsaansa. Saman tien silmukka kiertyi hänen kurkkunsa ympärilleen. Kuinka syvälle hän voisi vajota näin lyhyessä ajassa? Miksi hän jo jutteli vatsalleen? Sellainen käytös oli aina ollut hänestä typerää ja nyt hän sortui siihen välittömästi itse.

Yuffie kamposi itsensä lattialta ja nappasi hammasmukin hyllyltä. Hän tiesi, ettei heti oksentamisen jälkeen kannattanut pestä hampaita, mutta hän halusi kuvottavan maun pois suustaan mahdollisimman nopeasti.

Hinkatessaan purukalustoaan Yuffie jäi tuijottamaan itseään peilistä. Leukapieleen oli yön aikana kasvanut kaksi herkullisen pulleaa murkulaa, jotka suorastaan huusivat puristamista. Hän kirosi mielessään. Hän luuli jo päässeensä finneistä eroon muutama vuosi sitten. Kyllähän hän sai joskus kuukautisten aikaan pari pientä näppyä nenänpieleen, mutta tämä kaksikko jättäisi Pohjoisen kraatterin kokoisen aukon hänen leukaansa, jos hän nyt sortuisi pullauttamaan valkoisen möhnän niistä pihalle. Tämäkin vielä! Kohta hän luultavasti muistuttaisi turvonnutta suohirviötä. Olisi siinä Vincentillä katselemista. Mies varmaan alkaisi katua koko yhteen muuttoa.

Saatuaan hampaat pestyä Yuffie kaivoi meikkipussinsa esille. Hän ei aikonut homehtua pahoinvoivana yksin kotona, hän lähtisi hoitamaan lahjaostokset nyt, kun kukaan ei kaivannut häntä. Räjähdysherkälle kaksikolle pitäisi kuitenkin tehdä jotain, hän ei voisi mennä julkiselle paikalle esittelemään niitä jokaiselle vastaantulijalle.

Kolmea varttia myöhemmin Yuffie oli kiskonut jalkaansa pillifarkut ja talvisaappaat. Takki piti lämpimänä ja kaulahuivi oli kiedottu tiukasti paikoilleen. Ulkona kävi viileä puhuri, kun hän astui kadulle. Ensimmäisenä hänen huomionsa kiinnittyi valoihin, joita oli ilmestynyt lisää. Lähes jokaisella parvekkeella tuikki jonkinlainen viritelmä, osa jopa välkkyi niin villisti, että epileptikko ei olisi voinut kulkea kadun halki saamatta kohtausta. Yuffien olo ei ollut vielä lainkaan jouluinen.

Joulu oli hänelle periaatteessa uusi juhla. Ensimmäisen kerran hän oli oikeasti juhlinut sitä, kun Avalanche oli kokoontunut yhteen maailman pelastamisen jälkeen. Puitteet eivät olleet olleet kovin kummoiset, sillä Midgar oli ollut raunioina ja Edge vasta rakentumassa kunnolliseksi kaupungiksi, mutta Yuffie oli nauttinut ystäviensä seurasta, hyvästä ruoasta ja kasasta lahjoja. Kyllä hän oli aiemminkin kuullut joulusta, mutta vasta uudet ystävät olivat näyttäneet hänelle juhlan todellisen merkityksen. Wutaissa joululla ei ollut merkitystä, mutta uusi vuosi oli suuri tapahtuma. Yleensä Yuffie kävi silloin tapaamassa isäänsä, edellisenä vuonna hän oli jopa ottanut Vincentin mukaan, vaikka oli pelännyt Godon suhtautumista. Tapaaminen oli mennyt yllättävän hyvin. Godo oli jopa sanonut, että hän olisi voinut valita huonomminkin, mutta kritisoi sitä, että he asuivat yhdessä naimattomina. Sellainen ei kuulemma sopinut Wutain prinsessalle, mutta Yuffie vähät välitti.

Yuffie suuntasi askeleensa täyteen kauppakeskukseen, jossa raikuivat perinteiset joulurenkutukset. Ihmiset ravasivat käytävillä raahaten mukanaan valtavia pusseja täynnä tavaraa, tunnelma oli täydellinen. Hetkeksi oli mahdollista unohtaa kaikki murheet ja vain uppoutua kahlaamaan samassa joulunhuuruudessa suossa kaikkien muiden kanssa.

Lahjojen hankkiminen oli pääasiassa helppoa. Marlenelle tuore julistelehti täynnä tämän uusimman suosikkibändin kuvia (toivottavasti Barret toipuisi järkytyksestään ja ostaisi

bändin uutuuslevyn), Denzelille se videopeli, jota Tifa ei olisi koskaan antanut pojan hankkia itse, Cidille pullo hyvää viskiä ja Sheralle punaviiniä, Barretille aivoton toimintaelokuva pullistelevalla miessankarilla, Nanakille äänikirjana sama teos, jonka kaikki ostivat yhdessä tänä vuonna Vincentille joululukemiseksi, Tifalle uusi hajuvesi, käsivoide ja kynsien hoitosarja, joita tämä kaipasi, muttei raaskinut ostaa itse. Cloudille voisi yksinkertaisesti antaa lahjakortin varaosaliikkeeseen, joskaan sitä ei saanut kauppakeskuksesta. Vincentin lahja oli pulmallisempi. Yuffie ei enää halunnut osallistua toisten kirjalahjaan, hän halusi antaa jotain henkilökohtaisempaa.

Tänä vuonna mikään ei kuitenkaan tuntunut sopivalta. Yuffie kävi sormeilemassa viininpunaista kauluspaitaa, kirjakaupan uutuustarjontaa ja jopa divaria, jossa myytiin yhä levyjä Vincentin nuoruusvuosilta, mutta kaikki tuntui väärältä. Yleensä hän oli taitava tässä puuhassa, mutta nyt hänen teki mieli tarttua lähimpään joulukuuseen ja paukuttaa sillä päätään.

”Katso, miten söpöt pikkutossut! Aivan ihanat! Mitä sanoisit, jos lähettäisimme toisen sinun vanhemmillesi ja toisen minun? Eikö olisikin kiva tapa kertoa? Vähän kuin joululahja!”

Yuffie vilkaisi hyllyn taakse ja näki pariskunnan ihastelemassa vaaleansinisiä pienen pieniä töppösiä. Naisen vatsa oli pyöristynyt kummuksi ja miehellä oli kummallisen kiiluva katse ja typerä hymy kasvoillaan, kun tämä nyökytteli ehdotukselle.

Hyi! Ei ikinä. Maailman kamalin idea! Yuffie puisteli päätään ja lähti kiireesti toiseen suuntaan. Huomenna hän menisi ensimmäisenä juttelemaan työterveyshoitajan kanssa.

Maanantai 7. joulukuuta 2015

"Eikös Fay Tuesti ole sinun omahoitajasi?" hoitaja, jonka takin etutaskussa luki 'Wayland', kysyi naputtaen kynänsä päällä tietokoneen näyttöä.

"On, mutta en voi mennä hänen puheilleen", Yuffie sihahti ja kiskaisi huoneen oven kiinni.

"Mikset?" Wayland ei luovuttanut. WRO:lla oli tarkka järjestelmä jokaisen työntekijän terveydestä huolehtimiseen eikä siitä yleensä poikettu ilman hyvää syytä.

"Koska en halua asiani vuotavan mihinkään", Yuffie vastasi.

"Meillä on kaikilla samanlainen vaitiolovelvollisuus."

"Mutta hän on Reeven veljen vaimo! En voi ottaa sitä riskiä."

Waylandin kulmakarvat kohosivat ja tämä paransi suorakaiteen mallisten lasiensa asentoa nenällään.

"Onko kyseessä jokin vaiva, joka pitäisi saattaa johtaja Tuestin tietoon?"

"Ei!"

"Sittenhän mitään ongelmaa ei ole. Hoitaja Tuesti voi ottaa sinut vastaan, kun edellinen potilas lähtee."

"Ole kiltti, minä en ihan oikeasti voi puhua tästä hänelle."

Yuffie ei ollut hetkeen ollut yhtä epätoivoinen. Fay Tuesti oli todella mukava ja taitava hoitaja, joka oli paikkaillut hänen vammojaan moneen otteeseen. Koskaan Yuffie ei ollut valittanut tämän toimista, mutta valitettavasti tämä oli jokseenkin hövelö suustaan. Vaitiolovelvollisuus tai ei, jutut tuntuivat vuotavan ainakin Tuestin perheen sisällä, eikä Yuffie todellakaan halunnut, että tieto raskaudesta livahtaisi ensin Reeven korviin, sitten Cait Sithille ja sitä kautta Vincentille hassulla aksentilla jossain täydellisen sopimattomassa tilanteessa.

Ilmeisesti hoitaja Wayland vihdoinkin tajusi tilanteen, sillä tämä huokaisi raskaasti ja viittasi Yuffieta istumaan.

"Hyvä on, neiti Kisaragi, istu alas ja kerro asiasi."

Yuffie lysähti tuoliin, vilkuili ympärilleen huoneessa ja mietti, mistä aloittaisi. Sanat juuttuivat kurkkuun.

"Niin?" Waylandin äänessä oli lievää kireyttä.

"Minä... luulen... uskon... olen aika varma..." Yuffie mutisi tuijottaen seinällä olevaa kalenteria. "Taidan olla raskaana." Noin, se oli sanottu. Nyt sitä ei voinut enää peruuttaa.

"Mikä saa sinut uskomaan niin?"

"Tein kaksi raskaustestiä."

"Ja ne molemmat näyttivät plussaa?"

"Niin."

"Onko sinulla oireita?"

"Eikö se jo näy naamasta?" Yuffie tuhahti ja uskaltautui vihdoinkin katsomaan hoitajan suuntaan. "Naamani kukkii kuin pahimmassa puberteetissa. Sen lisäksi minulla on aamupahoinvointia."

"Ei tuo nyt niin pahalta näytä. Monet naiset saavat näppylöitä kuukautiskierron eri vaiheissa."

"En minä. Minulla ei ole ollut tällaisia hervottomia finnejä vuosiin. Ja oikeasti aamulla on tosi paha olo."

"Noh, raskaus voidaan varmistaa verikokeella. Koska sinulla on viimeksi ollut kuukautiset?"

"Tuota... joskus lokakuun alussa", Yuffie mutisi. Ei hän ollut arvannut, että tuollaisia kysyttäisiin, mutta nyt ajateltuna kysymys tuntui aivan loogiselta.

"Ja koska sinä teit nämä raskaustestit?"

"Viime tiistaina."

"Onko sinulla säännölliset kuukautiset?"

"Joskus, joskus ei. Tai siis tarkoitan, että välillä ne tulevat ihan säännöllisesti ja sitten taas heittelevät miten sattuu."

"Eli oli ihan normaalia, ettei sinulla ollut marraskuussa ollenkaan kuukautisia."

"Niin kai, en ajatellut asiaa."

"Ja olet ollut suojaamattomassa yhdynnässä."

"En varsinaisesti..."

Hoitaja loi Yuffieen pitkän katseen, joka kertoi kaiken, minkä tämä jätti sanomatta. Harmikseen Yuffie tunsu punastuvansa, mikä ei ollut ollenkaan hänen tapaistaan. Ei hänen seksikäyttäytymisensä kuulunut yhtään kellekään, ei edes nenäkkäälle hoitsulle.

"Minulla on ehkäisykapseli. Se pitäisi näkyä tiedoissa."

"Kapselien luotettavuus on sadan prosentin huiteilla", hoitaja huomautti.

"No, ei siltä näytä."

"Vai niin. Onko isä kuitenkin selvillä?" hoitaja Wayland kysäisi.

"Kyllä."

"Oletko kertonut hänelle?"

"En vielä. Eikö me voitaisi vain tehdä se verikoe?" Yuffie kysyi vuorostaan. Hän ei halunnut käyttää koko päivää ristikuulustelussa istumiseen.

"Voimme kyllä. Pikatestin tulos saadaan jopa puolessa tunnissa. Jos testi on positiivinen, minun on varattava sinulle aika kapselin poistamista varten lääkäriille", hoitaja vastasi ja opasti Yuffien toiseen tuoliin. "Riisu tuo neuletakki ja ojenna vasen käsivartesi."

Yuffie teki työtä käskettyä ja jäi tuijottamaan kattoa. Hän ei pelännyt verta, sitä hän oli nähnyt lyhyen elämänsä aikana riittävän monesti. Neulat olivat silti kuvottavia, joten mieluummin hän katseli muualle.

"Jos olet raskaana, minun on kirjoitettava siitä lausunto johtaja Tuestille", hoitaja huomautti etsiessään suonta Yuffien kädestä. "Tiedostossasi näkyy, että teet myös aktiivisesti kenttätöitä. Ottaen huomioon tämän hetkisen tehtäväsi, ei tule kysymykseenkään, että jatkat siinä. Mikäli testi on positiivinen, sinut pitää siirtää toimistoon kokopäiväisesti."

"Et voi kertoa Reevelle! Sitä vartenhan minä juuri sinun juttusillesi tulin."

"Esimiehelläsi on oikeus tietää."

"Etkö voi vain määrätä minut toimistoon jostain muusta syystä tai tuntemattomasta syystä? Kyllä minä kerron Reevelle, mutta en voi ottaa riskiä, että hän möläyttää tiedon ennenaikaisesti Vinnielle..."

"Vinnielle? Tarkoitatko Vincent Valentinea?" Nyt Waylandin ääneen hiipi niin ihaileva sävy, että Yuffieta suorastaan ärsytti. Ei hän mustasukkainen ollut, mutta nainen puhui

hänelle niin arvostelevasti ja sitten kuitenkin ihasteli Vincentiä, joka oli kuitenkin vähintään yhtä syyllinen tilanteeseen kuin Yuffie itse.

"Ei se ole oleellista."

"Itse asiassa on, kun ottaa huomioon hänen taustansa. Emme voi tietää, millaisia vaikutuksia niillä on mahdolliseen lapseen."

Hoitaja löysi vihdoinkin suonen. Yuffie tunsu neulan piston ja nielaisi. Hän ei ollut tullut vielä edes ajatelleeksi Vincentin historiaa ja kaikkia niitä kokeita, joita Hojo oli tälle tehnyt Lucrecian Proto Materia -tempauksesta puhumattakaan. Vincent oli myös saanut oman annoksensa makoa. Miten sekin vaikuttaisi?

Toisaalta Windy oli aivan normaali pikkutyttö. Joskin tällä oli yhtä häikäisevän siniset silmät kuin isällään, mutta tutkimukset eivät olleet paljastaneet mitään mutaatioita tai muuta huolestuttavaa. Myös Cloud oli kokenut kovia tutkimuspöydällä. Voisiko tilannetta verrata Vincentin kokemuksiin?

"No niin, painapa hetki tuota", hoitaja Wayland huomautti, ja Yuffie painoi sidetaitetta kyynärtaivettaan vasten. Vähää myöhemmin hoitaja veti pätjän teippiä taitteen yli ja kehotti Yuffieta nousemaan.

"Soitan sinulle, kun tulos on valmistunut. Jos se on positiivinen, haluaisin ottaa muutaman lisäkokeen ja varata sen lääkäriajan. Lisäksi minun on kirjoitettava sinulle kenttätyökielto", hoitaja huomautti vielä, kun Yuffie kiskoi vaikeasti neuletakkia päälleen. "Katsotaan, mitä runoilien siihen."

"Okei, kiitos", Yuffie vastasi yllättyneenä, ettei nainen vängännyt enempää vastaan.

Tiistai 8. joulukuuta 2015

Vincentin oli pakko myöntää olevansa hämmästynyt, kun hän katseli paikallisen poliisin vievän miehiä ja naisia pois Gold Saucerin alapuoliselta alueelta. Paikalla oli ennen ollut vankila, joka oli sittemmin suljettu ja hylätty. Nyt sinne oli pesiytynyt joukkio, joka vastusti muun muassa energian säännöstelyä ja makon käytön lopettamista. Joukon uskottiin sotkeutuneen muutamiin viime aikoina sattuneisiin terrori-iskuihin. Vincent oli ollut siinä uskossa, että iskut olivat olleet satunnaisia eivätkä järjestäytyneitä ja koko reissu huuhaata. Kenties kyse ei ollutkaan Yuffien käytännönpilasta tai tarpeesta saada Vincent pois juhla järjestelyjen jaloista? Mutta miksei tästä sitten ollut vielä kukaan kuulunut mitään? Vincent päätti soittaa Yuffielle heti, kun tilanne rauhoittuisi.

"Herra Valentine? Saisinko allekirjoituksen lausuntoon?" Nuori poliisi ojensi Vincentille kaavaketta. Vincent raapaisi puumerkkinsä paperiin.

"Teemme tästä WRO:n oman raportin myös. Oletus on, että luovutatte kaikki tietonne myös meidän käyttöömme", Vincent huomautti.

"Tietenkin, herra Valentine", poliisi lupasi. "Hyvää työtä. Saadaan joulurauha Planeetalle, kun tämä jengi on hoidettu pois häiriköimästä."

"Saa nähdä, millainen helkkarin säätö siitäkin juhlasta taas tulee", Barret jupisi Vincentin vierellä ja sai poliisilta kummeksuvan katseen.

"Aivan, aivan", tämä sanoi. "Hyvää joulua teille kummallekin!"

"Kiitos samoin", Vincent vastasi. "Eiköhän lähdetä, Barret?"

"Joo, tämä taitaa olla meidän osalta hoidettu", Barretkin totesi. "Pitää mennä ostamaan Marlenelle se saakutin joululahja, ennen kuin lähdetään paluumatkalle."

"Mitä jos ostaisit sen levyn, mitä Yuffie ehdotti?" Vincent sanoi välittömästi muistaen Tifan ohjeen.

"Kai se on pakko, saamari sentään. Se tirppa tuntuu tietävän, mistä teinitytöt tykkäävät. Jos minulta kysytään, Marlene ihailee Yuffieta vähän liikaa. Ei millään pahalla, Vince."

"Yuffie on värikäs persoona", Vincent hymähti jaksamatta loukkaantua. Barret ja Cid olivat olleet kovimman paikan edessä, kun Vincentin ja Yuffien orastava suhde oli parisen vuotta aiemmin selvinnyt muille. Niin karskeja kuin nuo kaksi miestä esittivätkin olevansa, nämä

suhtautuivat ninjaprinsessaan kuin rakkaaseen pikkusiskoon tai tyttäreeseen. Vincent oli saanut moneen otteeseen vakuutella hyviä aikeitaan. Nykyisin onneksi kaikki heidän ystävänsä olivat sinuja tilanteen kanssa.

Mutta oliko Yuffie enää? Miksei tämä ollut laittanut ainuttakaan viestiä viikkoon?

Vincent ja Barret nousivat takaisin Gold Sauceriin ja suuntasivat valtavalle ostoskadulle. Barret marssi suoraan lähimpään musiikkiliikkeeseen ja ryhtyi etsimään Marlenelle toivottua levyä jupisten samalla, miten jokainen nykybändi sisälsi joko puolialastomia keikisteleviä naisia tai hompahtavia miehen irvikuvia. Jos Vincentiltä kysyttiin, Barret oli valitettavan oikeassa. Hyvää musiikkia kuuli vain harvoin. Nytkin liikkeen kaiuttimista raikasi imelä romanttissävytteinen joululaulu.

Barret sai levynsä kauniiseen pakettiin ja miehet pääsivät lähtemään liikkeestä. Matkalla päivälliselle he joutuivat pujottelemaan huvikeskuksen lomailijajoukkojen läpi. Tuntui kestävän ikuisuuden päästä hisseille. Lopulta he kuitenkin seisoivat hissiaulassa odottamassa kyytiä ravintolakerrokseen. Hissien välissä välkkyi valtava näyttö, jolla pyöri mainoksia.

”Vietä romanttinen joulu Gold Saucerissa! Nyt vain 299 giliä per yö!” mainos kuulutti. ”Paketti sisältää aamiaisen, kuohuviiniä huoneeseen ja mahdollisuuden käyttää allastiloja. Jouluateria myydään erikseen! Nyt on hyvä tilaisuus tuoda oma rakkaasi viettämään erilaista joulua. Mitäpä jos vaikka tekisit joulusta vielä erityisemmän ja hakisit sormuslahjan koruliikkeistämme?”

Joulu Gold Saucerissa kuulosti vielä pahemmalta kuin tavallinen juhlanvietto. Vincent ei voinut ymmärtää, miksi joku olisi halunnut tulla hälyiseen huvittelukeskukseen syömään jouluateriaansa.

”Haha, koskas sinä muuten meinasit rengastaa Yuffien?” Barret nauroi nähdessään Vincentin silmäilevän mainosta.

"Mitä?" Vincent kysyi. Viimeiseksi Barretilta hän olisi odottanut tuollaista kommenttia.

"No, johan sinä olet likkaa pari vuotta pyörittänyt. Eikö ala olla jo aika?"

"En ole ajatellut asiaa..."

Tosiasiassa Vincent oli kyllä pohtinut kihlausta noin vuosi sitten, kun Godo oli huomauttanut, että Wutaissa ei ollut tapana muuttaa saman katon alle ennen naimisiin menoa. Yuffie oli antanut piupaut isänsä sanomisille, mutta Vincentiin sanat olivat kolahtaneet. Godo oli aivan oikeassa. Mutta koska Yuffieta eivät kihlat näyttäneet kiinnostavan, Vincent oli päättänyt jättää asian toistaiseksi sikseen. Nyt kun hän jälleen pohdiskeli asiaa, läikähti hänen rinnassaan kummallinen lämpö. Olisiko jo oikea aika?

"Joko mennään ostoksille? Minä jouduin jo nolaamaan itseni ostamalla tämän kerpeleen hinttilevyn. Nyt on sinun vuorosi", Barret painosti.

"En tiedä Yuffien sormuskokoa", Vincent myönsi. Barret repesi nauramaan.

"Arvasin! Olet miettinyt sitä! Kysy Tifalta, se tietää kaikki akkojen asiat. Laita sille viesti ja mennään syömään. Sen jälkeen ostetaan sormus."

Vincent seurasi suorastaan hämillään Barretia hissiin. Mikä Barretia oikein vaivasi? Oli vaikea uskoa, että tämä oikeasti mietti ystäviensä seurusteluelämää. Vai saiko Marlenen lähestyvä aikuistuminen miehen pohtimaan asioita uudesta näkökulmasta?

Keskiviikko 9. joulukuuta 2015

Yuffie seisoj Reeven oven takana kädessään paperi, joka väitti hänen saaneen jonkinlaisen lihastulehduksen jalkaan edellisen kenttätehtävän seurauksena. Hän ei saisi osallistua kahteen kuukauteen kenttätöihin. Sen jälkeen hoitaja Waylandin mukaan olisi syytä viimeistään kertoa Reevellekin totuus.

Raskaus oli pidemmällä kuin Yuffie oli arvannutkaan. Raskausviikko 10+3 tuli täyteen juurikin tänään. Ennen Yuffie ei ollut edes tiennyt, mitä moinen ilmaisu tarkoitti, mutta hoitaja Wayland oli selvittänyt hänelle, että hän oli ollut kymmenen täyttä viikkoa raskaana sekä kolme päivää päälle. Hedelmöittymisajaksi oli laskettu viikonloppu, jolloin Avalanche oli juhlistanut Vincentin syntymäpäiviä. Yuffien oman arvion mukaan väsymys (jota hän ei ollut edes tajunnut raskausoireeksi, ennen kuin Wayland oli siitä kysynyt) oli alkanut sen jälkeen, samoin muu oireilu. Tarkemmin hedelmöittyminen ja laskettu aika voitaisiin määritellä ultraäänitutkimuksen jälkeen, siihen kuulemma pääsisi jo jouluviikolla tai heti seuraavana maanantaina. Yuffie oli valinnut jälkimmäisen vaihtoehdon. Ehkäisykapseli oli kuitenkin poistettu hänen käsivarresta jo tänä aamuna heti, kun hän oli saapunut töihin.

Yuffie tiesi, että hänellä oli vielä pienen ajan mahdollista peruuttaa kaikki. Wayland pystyisi luultavasti järjestämään hänet vaikka tänään lääkäriin, jos hän vain niin päättäisi. Jos hän toimisi nopeasti, Vincentkään ei koskaan saisi tietää. Mies kuitenkin tulisi huomenna kotiin eikä Yuffie pystynyt tekemään päätöstä näin nopeasti. Jos hän viivyttelisi, Vincent huomaisi jonkin olevan vialla.

Kädet täristen Yuffie tuijotti valheellista paperia. Hän sipaisi vatsaansa ja kuvitteli sen kasvavan valtavaksi palloksi. Se ei näyttäisi kauniilta, mutta ehkäpä turpoaminen ei olisi niin kamalaa. Tifa oli suorastaan hehkunut raskautensa keskivaiheilla. Toisaalta ulkonäkökin oli sivuseikka. Yuffie ei tiennyt, miten selviäisi äitiydestä. Hän oli menettänyt oman äitinsä hyvin nuorena, hänellä ei ollut mallia lapsuudestaan. Mitä jos hän ei osaisi käsitellä lasta lainkaan?

Pelko myllersi Yuffien sisällä tunkeutuen niin vatsaan kuin kurkkuunkin. Hän halusi juosta pakoon, mutta tämä ongelma seuraisi häntä kaikkialle. Hän olisi ikuisesti vastuussa, koko hänen elämänsä menisi uusiksi.

Vincent oli soittanut edellisenä iltana ja kuulostanut omituisen kireältä, aivan kuin tämä olisi tiennyt, mutta se ei ollut mitenkään mahdollista. Yuffie luotti siihen, ettei Wayland ollut juoruillut eikä kukaan muu tiennyt. Yuffie oli yrittänyt kuulostaa mahdollisimman omalta itseltään, mutta se oli ollut vaikeaa. Nyt häntä suorastaan pelotti seuraava ilta. Näkisikö Vincent välittömästi hänen lävitseen?

"Yuffie?" Reeven yllättynyt ääni kuului yhtäkkiä Yuffien selän takaa. "Mitä sinä täällä teet?"

"Hei Reeve!" Yuffie hihkaisi ja taikoi kasvoilleen leveän hymyn, ennen kuin kääntyi ympäri. Reeve kurottautui avaamaan oven hänen vierestään ja viittasi häntä astumaan sisään. Yuffie seurasi kehotusta ja marssi sisälle. Hän heittäytyi Reeven pöydän edessä olevaan tuoliin ja oli jo heilauttaa jalkansa käsinojan yli, kun muisti, että hänellä piti olla lihastulehdus. Eleen sijaan hän ähkäisi ja vaihtoi asentoa kuin hänellä olisi ollut vaikea olla.

"Mikä sinut tänne tuo?" Reeve kysyi uudestaan ja Yuffie ojensi miehelle kädessään olevan paperin. Reeve asettui pöytänsä taakse silmäilemään sitä.

"Kävin hoitajan luona. Jalkaani on särkenyt jo melkein viikon", Yuffie selitti.

"Sinun olisi pitänyt mennä heti, kun tulit Junonista", Reeve moitti luettuaan lapun. "Pitäisikö sinun mennä vielä lääkärin puheille?"

"Lääkäri katsoi tulehdusarvot testien jälkeen ja määräsi kuurin", Yuffie kuittasi pikaisesti. "Sori, näyttää siltä, että joudut lähettämään jonkun muun tekemään likaiset työt."

"Eiköhän se järjesty. Enemmän minä pelkään, mitä tapahtuu toimistolle, kun sinä tylsistyt siellä parin kuukauden ajan", Reeve naurahti.

"Ehkä siitä saadaan vaikka vähän pirteämpi paikka", Yuffie kuittasi.

"Se minua huolestuttaaakin."

Reeve kehotti Yuffieta käymään työterveydessä uudestaan, jos jalka ei lähtisi paranemaan ja käski ottaa rauhallisesti myös toimiston puolella.

"Pidä vaikka vähän pidempi joululoma", mies ehdotti. "Vincent ja Barret tekivät hyvää työtä ja jäljittivät terroristipesäkkeen Gold Sauceriin. Voi hyvinkin olla, että ongelmat ovat vihdoin pois päiväjärjestyksestä."

"Vinnie sanoikin, että kaikki meni tosi hyvin ja he ovat tulossa takaisin", Yuffie totesi.

"Cid hakee heidät Costa del Solista", Reeve paljasti. "Mitäs jos pitäisitte molemmat lomaa 20. päivä alkaen?"

"Minun pitää mennä Wutaihin uudeksi vuodeksi", Yuffie huomautti. Pelkkä ajatus siitäkin reissusta täytti hänet odottamattomalla kauhulla.

"No, jatkatte sitten lomaa vielä uuden vuoden yli. Eiköhän täällä pärjätä", Reeve kuittasi. "Saat ehkä sen jalkasikin kuntoon."

"Pyh, pelkäävät vain, että sisustan pyhien aikana koko konttorin uusiksi."

"Juuri niin ja siksi määrään sinut lomalle. Satun pitämään nykyisestä sisustuksesta."

"Sinä todella olet muotirajoitteinen", Yuffie huokaisi ja levitti kätensä. Hänen mielestään WRO:n tilat olivat aivan liian siniharmaat, mutta rahaa sisustukseen ei kuulemma ollut, joten siihen oli tyytyminen.

Torstai 10. joulukuuta 2015

Windy kikatti kippurassa jollekin lastenohjelmalle, jonka Tifa oli laittanut pyörimään Yuffien tv:stä heti saavuttuaan. Yuffie oli jopa yllättynyt, miten hyvin pikkutyttö viihtyi ohjelmansa parissa. Tifa oli saanut juotua jo puolet kahvikupillisestaan rauhassa, mikä oli kuulemma harvinaista, ellei Windylle keksinyt riittävästi viihdykettä.

"Vincent tulee sitten tänään kotiin?" Tifa kysäisi. Yuffie nyökkäsi.

"Joo, Cid kuulemma hakee hänet ja Barretin Costa del Solista. Eikö olekin epäileä, että ne kaksi pääsivät viettämään päiviä aurinkorannalla, kun me saamme rämpiä pimeydessä?"

"En ihan usko heidän makailleen auringossa", Tifa nauroi.

"Ei sitä tiedä. Mistä vetoa, että Vincent on ruskettunut niin perusteellisesti, ettei käy enää vampyyristä?"

"Kiva kuulla, että olet taas enemmän oma itsesi", Tifa huomautti eikä välittänyt Yuffien kommentista. "Minä olin vähän huolissani teistä."

"Meistä?"

"No, sinusta ja Vincentistä. Sinä olit niin etäinen silloin ostosreissulla ja Vincentkin oli vähän outo, kun soittelin hänelle."

Ai, Tifakin oli huomannut sen? Yuffie nielaisi, ehkä hän ei ollut kuvitellut Vincentin kireyttä. Oliko mahdollista, että Wayland oli sittenkin mennyt kertomaan miehelle? Saattoiko Vincent jopa miettiä, miten ongelmasta päästäisiin eroon? Ei sellainen kyllä ollut Vincentin tapaista. Tämä varmasti kantaisi vastuunsa, mutta ei se tarkoittanut, että tämä olisi iloinen...

"Yuffie... Yuffie, kaikki ei ole hyvin. Kerro minulle, mistä tuulee", Tifan ääni tunkeutui Yuffien ajatusrämeen läpi juuri, kun hän oli uppoamassa paniikin suosilmäkkeeseen.

"Mitä Vincent sanoi? Puhuiko hän minusta?" Yuffien oli pakko kysyä.

"Ei hän mitään erityistä sanonut, muuta kuin, ettet sinä ole pitänyt yhteyttä. Onko jotain sattunut?"

Yuffie laski oman kahvikuppinsa olohuoneen pöydälle ja nosti jalat sohvalle rintaansa vasten.

"Pieni vahinko vain. En tiedä vielä, mitä teen asialle", hän mutisi.

"Millainen vahinko?"

"Tuollainen..." Yuffie vastasi ja viittasi pikaisesti peukalollaan lattialla kierivän ja kikattavan Windyn suuntaan. Tifan silmät levisivät ja tämä tyrkkäsi kiireesti kahvikupin Yuffien kupin viereen, ennen kuin kurottui halaamaan häntä lujasti.

"Onneksi olkoon!" Tifa hihkui niin äänekkäästi, että Windykin jäi hetkeksi tuijottamaan äitiään.

Tifa vetäytyi kauemmas ja tuijotti Yuffieta kostein silmin. "Siitäkö se johtuu? Eikö Vincent tiedä, miten suhtautua?"

"En minä tiedä! En ole kertonut hänelle", Yuffie huokaisi.

"Sinun täytyy kertoa."

"Ei tällaisia uutisia puhelimesta lauota."

"Ei tietenkään, mutta tänään kerrot, kun hän tulee kotiin."

"Ehkä... mutta, entäs jos en halua pitää sitä?"

Tifa oli pitkään hiljaa. Yuffien sydämen lyöntiään sekoiivat Windyn kikatuksiin. Hän katseli, kuinka tyttö suuntasi yhtäkkiä kohti tv:tä ja alkoi tökkiä sitä kuin yrittäen saada videon reagoimaan liikkeisiinsä.

"Vincentillä on silti oikeus tietää. Päätöksen pitäisi olla teidän yhteinen", Tifa sanoi lopulta. "Etkö sinä sitten halua?"

Yuffie kohautti olkapäitään. "En tiedä, osaanko mitään. Siitä on niin kauan, kun äiti kuoli ja minä olen tällainen... kyllä sinä tiedät, millainen."

"Sinä olet lempein ja välittävin ihminen, jonka tunnen", Tifa väitti. "Vähän raisu ehkä, ostat Denzelille sopimattomia pelejä ja hemmottelet Windyn piloille, mutta ihan varmasti te pärjäisitte. Ja minä autan kyllä, ja varmasti Shera auttaa myös. Sitä paitsi Vincentistä tulisi loistava isä."

"Äiti, äiti, äiti!" Windy keskeytti ja tunki sohvalle. Tyttö pusersi itsensä Tifan syliin ja yritti tarttua naisen hiuksiin tunkeakseen ne suuhunsa. Tifa heilautti pitkän tukkansa selän taakse ja nauroi. Windy jäi näpertämään naisen kaulassa roikkuvaa korua.

"Ei tämä niin vaikeaa ole, kyllä sinä selviydyt", Tifa vakuutteli.

Yuffie tuijotti parasta ystäväänsä, joka näytti nauttivan täysin rinnoin tilanteestaan. Voisiko hän kokea jotain samanlaista? Osaisiko hän? Oliko Tifa oikeassa siinä, että he pärjäisivät?

"Ei sinun tarvitse vielä päättää", Tifa huomautti, "mutta kerro Vincentille. Voitte miettiä yhdessä."

"Älä kerro vielä muille, jooko?" Yuffie pyysi.

"En tietenkään. Haluatko, että teen sinulle pikkujouluihin omat juomat? Kukaan ei huomaa mitään", Tifa ehdotti ja iski silmää. Hymy levisi Yuffien kasvoille.

"Sinä olet paras, Teef, tiesitkö sen?"

Tifa nauroi. "Haluan vain auttaa. Sitä paitsi haluan Avalanchen hulluttelevan ninjaprinsessan takaisin. Tämä ei ole maailmanloppu, vaan uuden alku, Yuffie."

"Katsotaan nyt", Yuffie tuhahti, mutta nyökkäsi kuitenkin. Jostain syystä Tifan kanssa puhuminen yleensä sai kaiken tuntumaan paremmalta. Ehkä hän voisi yrittää ottaa Tifasta mallia?

Perjantai 11. joulukuuta 2015

Vincent työnsi asunnon oven auki mahdollisimman hiljaa. Lento oli mennyt pitkäksi ja yö oli ehtinyt pikkutunneille. Hän oli lähettänyt Yuffielle viestin, johon oli saanut lyhyen kuittauksen. Hän toivoi, ettei tämä ollut kovin vihainen.

Asunnossa oli pimeää ja hiljaista. Ilmeisesti Yuffie oli mennyt jo nukkumaan. Vincentillä ei ollut aavistustakaan, mihin aikaan tämä oli aamulla menossa WRO:n toimistolle, joten hän yritti toimia mahdollisimman äänettömästi, kun jätti matkalaukkunsa eteisen lattialle ja riisui takin naulakkoon. Kengät hän jätti niille varattuun telineeseen. Yuffie oli äärimmäisen tarkka siitä, ettei kukaan kulkenut eteistä pidemmälle kengät jalassa. Jostain syystä sitä wutailaista tapaa tämä noudatti, vaikka yleisesti ei niin vanhan elämänsä säännöistä välittänyt.

Yuffie löytyi makuuhuoneesta. Tämä makasi keskellä parisänkyä kaikki raajat levällään, eikä Vincent voinut kuin virnistää näylle. Jos valaistus olisi ollut parempi, hän olisi jopa saattanut etsiä uudesta puhelimestaan kameran – siinä kuulemma oli sellainenkin – ja räpsäistä kuvan muistoksi. Nyt hän olisi kuitenkin joutunut käyttämään salamaa, mikä olisi varmasti herättänyt Yuffien.

Kuvausoperaation sijaan Vincent riisui matkavaatteensa, kävi viemässä ne pyykkikoriin ja palasi makuuhuoneeseen pelkissä bokseissaan. Hän kiskoi peiton pois Yuffien alta ja tyrkki tytön toiseen laitaan sänkyä. Tämä mutisi unissaan ja yritti tehdä vastarintaa, muttei havahtunut hereille. Pitkän taistelun jälkeen Vincent sai valloitettua itselleen sen verran tilaa, että pääsi asettumaan mukavasti sänkyyn. Ei kuitenkaan mennyt kuin hetki, kun lämmin käsivarsi läjähti hänen rintansa päälle.

Vincent hymyili. Oli hyvä olla kotona.

Lauantai 12. joulukuuta 2015

Yuffie livautti itsensä punaiseen vartaloo myötäilevään mekkoon, joka ylsi hädän tuskin reisien puoleen väliin. Tifan suosituksesta hän oli kihartanut vuosien varrella pidemmäksi venähtäneet hiuksensa ja näytti nyt jotenkin... aikuiselta? Ei, mutta erilaiselta kuitenkin. Hän tuijotteli tovin peilikuvaansa ja pohti, mikä oikein oli muuttunut.

”Sinä hehkut”, Vincent kommentoi keittiön ovensuusta. Yuffie hymyili miehelle peilin kautta ja kääntyi sivuttain. Hän aikoi juuri heittää tyyhinsä mukaisen napakan kommentin, kun hänen katseensa nauliintui peilistä heijastuvaan sivuprofiiliin. Se ei ollut aivan niin solakka kuin hän oli ajatellut. Ei hänen vatsansa mikään kumpu ollut, melko litteä vielä, mutta kyllä se pömpötti aiempaan verrattuna. Uusi mekko toi sen esille eri tavalla kuin tavalliset vaatteet. Miksei hän ollut huomannut ilmiötä jo kaupassa?

”Mikä hätänä?” Vincent kysyi ja asteli Yuffien luokse. Kauhu nousi pyöristyneestä mahasta Yuffien kurkkuun. Ei hän voisi kertoa Vincentille, ei ainakaan nyt. Hän ei oikeastaan edes tiennyt, miksi kertominen tuntui vaikealta. Vincent ei ollut sitä tyyppiä, joka pakoili vastuuta ja lähti kävelemään ovet paukkuen, mutta tämä ei myöskään koskaan ollut osoittanut erityistä mielenkiintoa lapsia kohtaan. Tifa oli pari kertaa iskenyt Windyn Vincentin syliin, mutta molemmat olivat näyttäneet helpottuneilta, kun epämääräinen pitelyoperaatio oli ollut ohitse.

”Ei mikään. Mietin vain, pitäisikö minun sittenkin laittaa jotain muuta päälle”, Yuffie naurahti.

”Juurihan sinä sanoit, että hankit tämän mekon ihan vain pikkujouluja varten”, Vincent kummeksui. Tämän kulmakarvojen väliin ilmestyi tutuksi käynyt ryppy. Se tunkeutui esille aina, kun mies ei pysynyt Yuffien järjenjuoksun perässä, mitä tapahtui melkoisen usein.

”No joo, mutta olen tainnut syödä liikaa hiilareita. Olen ihan turvoksissa”, Yuffie väitti. Ainakin hän muisti kuulleensa jostain, että osa ihmisistä sai turvotusta hiilihydraateista. Siinä olisikin loistava tekosyy, johon hän voisi ainakin hetken vedota.

"Niinkö? Minusta sinä näytät tavallistakin viehättävämmältä", Vincent väitti. Tämä kehui Yuffieta harvoin kovin avoimesti ja missä tahansa muussa hetkessä Yuffie olisi ollut äärimmäisen imarreltu.

"Se johtuu vain siitä, että olet ollut reissussa melkein kaksi viikkoa, eikä oikea kätesi nyt vain ole visuaalisesti kovin viehättävä", Yuffie puuskahti, mutta pieni hymy kuitenkin karkasi hänen huulilleen. Oli hyvä, ettei mekkoa pyöristävä pieni kumpu saanut Vincentiä kangistumaan ainakaan kauhusta.

~o~

"Joko kerroit Vincentille?" Tifa sihahti Yuffien korvaan samalla, kun ojensi hänelle aurinkovarjolla koristellun sinisen drinkin. Yuffie otti juoman vastaan ja siemaisi sitä puistellen päätään.

"Minusta ei ollut hyvä ajatus kertoa hänelle juuri ennen pikkujouluja", hän vastasi.

"Olet varmaan oikeassa. Huomenna on parempi hetki", Tifa myönsi. "Saatte keskustella rauhassa."

Seuraavana aamuna olisi myös hyvä hetki teeskennellä krapulaa. Pari viimeisintä aamua olivat olleet hankalia, sillä Yuffie oli voinut huonosti, mutta oli pyrkinyt kaikin keinoin salaamaan sen Vincentiltä. Onneksi tämä oli viihtynyt omissa oloissaan vietettyään liikaa aikaa Barretin seurassa, joten Yuffie oli saanut rauhassa teeskennellä käyvänsä vesilaskua kohtuuttomasti paisuttavassa, pitkässä suihkussa.

7th Heavenin ovi kävi ja Cid ja Shera astuivat sisään. Pikkujoulut olivat jo hyvässä vauhdissa, pariskunta sen sijaan oli saapunut poikkeuksellisen myöhässä. Cidin ilme oli kärttyisä, mutta Shera oli laittautunut parhaimmilleen. Kenties edellinen johtui jälkimmäisestä, Shera ei ollut kaikkein nopein laittautuja.

"Näyttää siltä, että tarvitaan pikaisesti kylmää olutta", Tifa huomautti ja kurotti tölkin jäistä tiskin takaa. Hetkessä tämä oli jättänyt Yuffien tiskin ääreen ihmettelemään ja kiirehtinyt ottamaan vastaan pariskunnan.

"Sinä näytät tavallistakin selvemmältä, yo", Yuffie kuuli huomautuksen korvansa juuresta. Kun hän käännähti, Reno vinkkasi hänelle silmää ja kohotti omaa oluttölkkiään. "Et ole vielä tanssimassa pöydillä."

"Sitähän sinä toivoisit", Yuffie tuhahti takaisin.

"Eikun oikeasti, onko tissitarjotin laimentanut drinkkejäsi? Yleensä olet tähän aikaan illasta jo suorastaan hillitöntä seuraa", Reno väitti. Yuffien oli myönnettävä, että monissa Avalanchen ja Turkien yhteisissä illanistujaisissa hän ja Reno olivat ottaneet juomakisoja. Eivät nyt sentään ihan kaikissa, mutta monesti tilanne oli ajautunut siihen suuntaan. Tällä kertaa Yuffie oli tarkoituksella vältellyt Renoa ja pysytellyt enemmän Vincentin ja Cloudin seurassa, vaikka nämä viihtyivät baarin syrjäisimmässä pöydässä keskustelemassa puolikkailla lauseilla kerran kahdessa tai kolmessa minuutissa.

"Ei vain huvita olla ympäripäissään, minulla on muita suunnitelmia tällä illalle kuin olla taju kankaalla."

Reno naurahti. "Kuulinkin, että vampyyri oli muutaman päivän pois maisemista. Ihme, että maltoitte tulla tänne."

"Pieni tauko tekee terää", Yuffie vastasi ja hörppäsi omasta juomastaan. Tifa oli kieltämättä taikonut drinkeistä erinomaisia, joskin niiden sisältämä sokerimäärä oli melkoisen päihdyttävä sekin, vaikka alkoholi puuttui täysin.

"Olet oikeassa, yo. Johan siinä paikat kipeytyy, jos ei hetkeksi hellitä."

"Sinähän sen tiedät."

"Niin tiedänkin, yo."

Yuffie ei voinut olla virnistämättä Renolle. Jos joku olisi muutama vuosi sitten väittänyt hänelle, että jonain päivänä hän viettäisi vapaaehtoisesti aikaa jonkun Turkin kanssa, hän olisi costanut moiset väitteet julmasti. Nykyisin hänen suhtautumisensa Shinran entisiin työntekijöihin oli kuitenkin huomattavasti myönteisempi. Erityisesti Renon kanssa tuli juttuun hyvin, Rude oli ehkä liian hiljainen ja viihtyi turhankin hyvin aurinkolasiansa takana.

Samassa Tifa ja Shera pölähtivät paikalle. Tifa siirtyi baaritiskin taakse ja kaatoi Sheralle lasillisen punaviiniä. Yuffie kulautti pikaisesti loput drinkistään kurkusta alas ja ojensi lasinsa Tifalle, joka ryhtyi tekemään uutta sekoitusta.

"Kiva nähdä, että sinäkin olet pynttäytynyt", Shera alkoi välittömästi selittää. "Cid väitti, että 'paklaan itseäni turhaan, ei kukaan muukaan näe vaivaa'."

"Jos minulta kysytään, Cid tuijottaa liikaa ilmalaivan moottorien uumeniin, jos ei osaa arvostaa hyvin laitettua naista, yo", Reno kommentoi ja sieppasi itselleen uuden oluen lupaa kyselemättä. Shera hymyili miehelle pikaisesti ja jatkoi kaoottisen lähdön kuvailemista. Yuffie antoi sanojen soljua korvistaan sisään. Oli mahtavaa viettää iltaa ystävien kesken ja unohtaa hetkeksi kaikki omat ongelmat.

Sunnuntai 13. joulukuuta 2015

Yuffie kiskoi takin päälleen ja kietaisi kaulaliinan huolellisesti kaulansa ympärille. Hän ei muistanut, milloin oli viimeksi lähtenyt Avalanchen juhlista ilman pienintäkään keinuntaa. Ilta oli ollut yllättävän miellyttävä, vaikkakin hyvin erilainen. Nyt kello tikutti kohta aamukahta ja leveä haukotus karkasi Yuffien huulille salakavalana.

"Oletko valmis?" Vincent kysäisi. Yuffie nyökkäsi pikaisesti.

"Joo, eiköhän mennä."

"Oli todella kiva, että tulitte. Toivottavasti teillä on upea aamu", Tifa sirkutti ja vinkkasi Yuffielle silmää. Yuffie ei edes ollut koskaan aiemmin tajunnut, millainen nainen oli hiprakassa. Jostain syystä sellaisiin asioihin ei kiinnittänyt huomiota, kun oli itse ottanut pari pohjalle. Kaikki muut vaikuttivat selviltä, kun itse viipotti pienessä sievässä. Ilta oli paljastanut hänen ystävistään aivan uusia puolia.

Tifa halasi Yuffieta vielä tavallistakin lujempaa, ennen kuin päästi hänet ja Vincentin lähtemään. Ulkona oli hyytävän kylmä ja tuuli tunkeutui välittömästi ohuiden sukkahousujen läpi nostaen ihon chocobonlihalle.

Yuffie tunsu käden tarttuvan omaansa. Yllättyneenä hän vilkaisi Vincentiä, jonka katse oli kuitenkin kiinnittynyt jonnekin kaukaisuuteen. Mies ei yleensä harjoittanut julkisia hellyydenosoituksia. Kuinka paljon tämä oli ehtinyt kumota punaviiniä illan aikana? Taisi olla ensimmäistä kertaa sellainen hetki, jolloin Yuffie oli illanvieton päätteeksi selvempi kuin Vincent.

Edgen kadut eivät olleet vielä hiljentyneet, mutta juuri kukaan ei kiinnittänyt huomiota rauhallisesti kulkevaan pariskuntaan. Yuffie puristi Vincentin kättä lujaa ja hymyili itsekseen. Hän olisi voinut leijaila jo pelkästään siksi, että mies suostui kulkemaan näin muiden nähden.

Kenties hän voisi jo pian kertoa Vincentille? Kyllä hän tiesi, ettei tämä lähtisi karkuun. Yuffie ei vielä ollut aivan varma, mitä itse ajatteli tilanteesta, mutta ehkä oli olemassa jokin järkevä ratkaisu. Vincent osasi aina järkeillä asiat... tai ainakin silloin, kun ei rypenyt synnintuskissaan – mitä onneksi tapahtui nykyisin vain hyvin harvoin.

”Vincent..?” Yuffie kuiskasi. Vincent pysähtyi ja katsoi häntä suoraan silmiin. Punainen katse tunkeutui ihon alle ja sai sydämen sykkimään hieman nopeammin. Yuffie yritti saada sanoja muodostettua, mutta ne muuttuivat tahmeiksi ja liimautuivat kurkkuun haluttomina hyppäämään ulos pakkaseen.

Jotain kylmää laskeutui Yuffien nenälle ja Vincentin hiukset täyttyivät valkoisista täplistä. Yuffie kohotti katseensa ja osoitti vapaalla kädellään taivaalle.

”Katso, me saadaan sittenkin valkoinen joulu!” hän huudahti ja virnisti leveästi. Pelastus suoraan taivaalta!

Maanantai 14. joulukuuta 2015

Vincent oli tuskin ehtinyt istahtaa pöytänsä ääreen, kun hänen puhelimensa pärähti soimaan. Hän kaivoi luurin taskustaan ja kohotti kulmiaan tuntemattomalle numerolle. Hänelle ei oikeastaan soittanut kukaan muu kuin lähipiiri ja työtoverit.

"Vincent Valentine puhelimessa", Vincent vastasi.

"Päivää herra Valentine, minä olen hoitaja Marie Wayland."

Vincent yritti muistella, oliko kuullut nimen joskus, mutta hän ei osannut yhdistää sitä kasvoihin. Äänikin oli vieras.

"WRO:n hoitaja?" Vincent varmisti.

"Kyllä. Soitin sinulle, koska haluan kutsua sinut terveystarkastukseen."

"Fay Tuesti on minun hoitajani", Vincent huomautti, "eikä edellisestä tarkistuksesta ole kovin kauaa. En usko, että on tarpeellis-"

"Tämä on äärimmäisen tarpeellinen tarkastus. Sinähän olit herra Wallacen kanssa vasta toisella puolella maailmaa ja tietojen mukaan kävitte myös Gold Saucerin suljetulla alueella, jossa on aiemmin ollut vankila. Tuossa vankilassa on todistetuksi pesinyt useita bakteeri- ja viruskantoja, vangit sairastivat jatkuvasti. On ehdottoman tärkeää, että sinulle tehdään kaikki mahdolliset testit nyt välittömästi."

"Eikö Fay Tuestin kuitenkin pitäisi hoitaa asia?"

"Hän on kiireinen, eikä tämä asia voi odottaa."

Vincent kurtisti kulmiaan. Reeve ei ollut maininnut mitään mahdollisesta ylimääräisestä terveystarkastuksesta. Pelkkä ajatus neuloista ja valkoisista takeista sai Vincentin ihon nousemaan chocobonlihalle. Hän tiesi kuitenkin, että WRO:n terveydenhuollosta oli turha yrittää kieltäytyä. Järjestö halusi pitää työntekijöistään erinomaista huolta eikä kenttätöihin ollut asiaa, jos ei suostunut ajoittain sorkittavaksi. Vincent ymmärsi kyllä perustelut, mutta ei voinut mitään puistatuksille.

"Hyvä on. Haluatko, että tulen saman tien?" Vincent alistui. Helpommalla hän pääsisi, kun vain menisi hoitamaan asian.

"Se olisi täydellistä. Nähdään pian."

Hoitaja Wayland päätti puhelun. Vincent huokaisi ja tunki kännykän takaisin mustien housujensa taskuun. Hän ei ollut edes ehtinyt avata tietokonettaan ja aloittaa raportin kirjoittamista. Barret luultavasti latelisi hänen niskaansa lukuisia kirosanoja, jos joutuisi hoitamaan raportointipuolen. Yleensä tämä vain kuittasi Vincentin – tai kenen kanssa olikaan ollut liikkeellä – tekstin, vaikka se olisi ollut täynnä kirjoitusvirheitä ja väänneltyjä faktoja. Saattoi kuitenkin olla, että Barret oli juuri Fay Tuestin kourissa kärsimässä samasta tarkastuksesta, johon Vincent joutui nyt lähtemään. Itse asiassa se oli hyvin todennäköistä.

Vincent tunsu kylmien väreiden kulkevan pitkin selkärankaansa, kun hän astui hoitaja Waylandin huoneeseen. Nainen kuitenkin hymyili hänelle leveästi ja viittooi sulkemaan oven.

"Tervetuloa, herra Valentine. Käy toki istumaan. Minulla on ensin muutama kysymys."

Vincent istahti hoitajan pöydän vierellä olevaan tuoliin ja yritti olla kiinnittämättä huomiota tämän lukuisiin esillä oleviin työvälineisiin.

"Aloitetaan alusta... tiedoissasi ei näy perussairauksia sen enempää sinulla kuin suvullasikaan. Pitääkö tämä paikkansa?"

"Kyllä."

"Ja olet 66-vuotias?"

"Kronologisesti laskettuna kyllä."

"Toivottavasti minäkin näytän yhtä hyvältä sinun iässäsi", Wayland naurahti. Vincent liikahti tuolissaan. Hän ei pitänyt tästä naisesta.

"Fay Tuesti näyttää kirjanneen, että fyysinen kuntosi vastaa reilua kolmekymppistä. Se on melkoinen saavutus."

"Miksi minä olen täällä?" Vincent töksäytti. Hän ei halunnut olla epäkohtelias, mutta Wayland kävi hänen hermoilleen.

"Kuten sanoin, alue, jolla sinä ja Wallace vietitte aikaa, on äärimmäisen vaarallinen. Herra Tuesti ei olisi saanut päästää teitä sinne ilman kunnollista suojautumista. Minun on otettava sinulta verta ja lisäksi tarvitsen myös spermanäytteen."

"Anteeksi kuinka?" Vincent ei voinut olla kysymättä.

"Kuulit oikein. Alueella olleilla vangeilla on todettu häiriöitä sukusoluissa. Ottaen huomioon korkean ikäsi, sinulla on kohonnut riski jäädä lapsettomaksi, joten tilanne on syytä tarkistaa."

"Vaikka tuo pitäisi paikkansa, mitä vahvasti epäilen, ei liene WRO:n ongelma, jos en kykene lisääntymään", Vincent huomautti.

"Emme voi tietää, mihin kaikkeen muuhun kuin sukusoluihin alueen ilmastolla ja mahdollisella säteilyllä voi olla vaikutusta. Lääkäri on jo valtuuttanut minut ottamaan nämä testit."

Wayland ojensi Vincentille paperin, johon oli listattu lukuisia verinäytteitä ja spermanäyte. Vincent ei tunnistanut allekirjoitusta, mutta paperista löytyi joka tapauksessa WRO:n virallinen leima. Hän kirosi mielessään ja muistutti itseään, että kävisi myöhemmin keskustelemassa asiasta Reeven kanssa vakavasti. Nyt oli kai vain parempi alistua. Mitä nopeammin epämiellyttävät testit olisivat ohitse, sitä pikemmin hän pääsisi Waylandista eroon. Jotenkin Vincent ei uskonut, että ulos käveleminen olisi ollut vaihtoehto. Hän oli ennenkin yrittänyt kapinoida hoitajien ideoita vastaan, mutta jostain syystä nämä tuntuivat vetävän pidemmän korren. Tämän kerran hän vielä kärsisi, mutta totisesti hän kävisi Reeven kanssa asiasta pitkän ja vakavan keskustelun.

"Saat verinäytteen, mutta et muuta, ennen kuin näen Reeve Tuestin allekirjoittaman määräyksen", Vincent päätti lopulta.

Tiistai 15. joulukuuta 2015

Yuffie pamautti hoitaja Waylandin huoneen oven auki ja marssi sisälle. Nainen hätkähti pöytänsä takana ja päästi ilmoille jopa pienen vinkaisun, mikä sai pikaisen hymyn käymään Yuffien huulilla, ennen kuin hän jysäytti oven takaisin kiinni.

"Leviathanin tähden, mikä sai sinut kutsumaan Vincentin tänne sorkittavaksi?!"

"Potilasasiat ovat luottamuksellisia. En voi puhua herra Valentin mahdollisesta asioinnista työterveydessä."

"Kävikö mielessäsi, että hän mahdollisesti puhuu minulle? Reeve ei varmasti ole määrännyt mitään spermatestejä!"

"Ei ole sinun asiasi, mitä mielessäni on käynyt", Wayland tuhahti, mutta Yuffie näki värin pakenevan tämän kasvoilta. Hän oli osunut oikeaan, Reeve ei taatusti tiennyt mitään Vincentin testeistä. "Mutta nyt kun olet täällä, minusta meidän olisi syytä suorittaa ultraäänitutkimus."

Yuffie avasi suunsa, mutta sanat juuttuivat hänen kurkkuunsa. Hänen teki mieli haukkua nainen pystyyn ja painella ulos, mutta jalatkaan eivät suostuneet juuri sillä hetkellä yhteistyöhön. Sydän alkoi jyskyttää tavallista kovempaa ja kämmenet hikosivat aivan yllättäen. Samaan aikaan ärtymys nosti likaista päätänsä, tämä ei ollut oikea hetki jäätyä ja alkaa kuvitella kaikkea turhaa. Hän oli tullut tänne laittamaan yli-innokkaan hoitajan ruotuun.

"Hyvä, että vihdoinkin otat tämän asian vakavasti", Wayland käytti tilaisuuden hyväkseen. "En halua pelotella, mutta minusta ultraäänitutkimus on äärimmäisen tärkeä. Meillä ei ole vielä riittävästi tutkimustietoa tällaisista lapsista, joten..."

"Tällaisista lapsista?" Yuffie kuuli oman äänensä toistavan.

"Niin. Todistettavasti on vain yksi ennakkotapaus. Totta kai niitä voi olla enemmänkin, mutta vain yksi tapaus on tullut WRO:n tietoon."

"Mitä sinä tarkoitat 'tällaisilla lapsilla'?" Yuffie tarkensi.

”Lapsia, joiden jompikumpi vanhempi on makokäsitelty sekä mahdollisesti kokenut muutakin fyysistä muuntelua. Erityisesti makon vaikutus kiin... huolestuttaa minua.”

Vaistomaisesti Yuffie laski käden vatsalleen. Hän ei ollut koskaan saanut makopistoksia, mutta Vincent oli jopa käynyt makotankissa Omega-onnettomuuden aikoihin. Kuinka pitkään vaikutus näkyisi? Windy oli kuitenkin aivan tavallinen lapsi, vaikka Cloud oli saanut oman annoksensa makoa aikoinaan ja sairastanut geostigmankin. Tosin Cloudin makokäsittelyistä oli kauemmin kuin Vincentin.

”Senkö takia sinä määräsit ne testit Vincentille?” Yuffie kysyi, vaikka hänellä ei varsinaisesti ollut epäilyksiä. Kyllä hän oli jo sisään astuessaan tiennyt, että Vincentin räähkääminen liittyi hänen pinkeään tilaansa, mutta hän oli kuvitellut, että kyseessä oli tuleville isille suoritettava rutiinitoimenpide. Sellainen, joka olisi voinut odottaa siihen saakka, että hän olisi ehtinyt kertoa. Kun Vincent oli illalla kertonut Waylandin soitosta ja vierailustaan työterveydessä, Yuffie oli suorastaan kiehunut. Yökin oli mennyt pyöriessä, kun hän oli pohtinut, miten menisi aamulla sanomaan suorat sanat liian uteliaalle naiselle.

”Voisimme mennä saman tien hoitamaan sen ultrauksen”, Wayland totesi vastaamatta kysymykseen. ”Ultraääntä tarvitaan melkoisen harvoin, joten se on varmastikin vapaana. Olen päässyt käyttämään sitä vain pari kertaa sen jälkeen, kun edellinen raskaustapaus oli hoidettu... ja nekin kerrat ovat olleet muihin vaivoihin liittyviä.”

Oliko Wayland hoitanut Tifaa? Yuffie muisti, että WRO oli hankkinut ultraäänen Tifan raskautumisen jälkeen, koska raskautta oli haluttu seurata. Myös Rufus Shinra oli tarjonnut täyden palvelun perustamassaan sairaalassa, mutta Tifa oli suostunut menemään sinne vasta synnyttämään, kun kerran vaihtoehtokin oli ollut tarjolla. Yuffie olisi silti voinut vaikka vanhoa, että myös Tifaa oli hoitanut Fay Tuesti.

Lopulta Yuffie päätti kuitenkin seurata Waylandia ultraääneen. Hänen oli myönnettävä, että uteliaisuus kasvoi päivä päivältä. Ehkä epätodellinen olo katoaisi, jos hän näkisi toukan.

Ehkä hän myös vihdoinkin osaisi kertoa Vincentille, jotta he voisivat päättää, mitä tekisivät. Vai oliko se jo kenties selvää?

Vastaus pelotti, joten Yuffie työnsi sen toistaiseksi syrjään. Wayland komensi hänet makaamaan ja kehotti kiskomaan paitaa ylös aina rintojen alapuolelle saakka. Farkut Yuffie joutui avaamaan, mutta housuja ei tarvinnut kokonaan riisua.

Vatsalle levitettävä geeli oli kylmää. Yuffie tuijotti, kun Wayland puristi sitä tuubista hänen vatsalleen ja laski sitten laitteen ihoa vasten. Naisen liikutellessa sitä geeli levisi laajemmalle alueelle ja aiheutti hetkellisiä vilunväreitä. Ne kuitenkin unohtuivat, kun Wayland käänsi tarkkailemansa näytön siten, että Yuffiekin saattoi sen nähdä.

Harmaan eri sävyistä täyttyvästä kuvasta ei alkuun ottanut tolkkua, mutta Wayland selosti, mitä missäkin näkyi.

”Sikiö on vielä todella pieni”, nainen huomautti. ”Itse asiassa se oli vielä viime viikolla ihmistä muistuttava alkio, mutta tämän viikon aikana nimi muuttuu sikiöksi.”

”Katkaravulta tuo minusta näyttää”, Yuffien oli pakko sanoa, kun hoitaja osoitti hänelle otusta, jonka hän ja Vincent olivat onnistuneet saamaan aikaan. Epätodellinen olo ei valitettavasti kadonnut vaan vahvistui. Hän ei kyennyt ymmärtämään, että hänen sisällään oikeasti kasvoi ihmisenalku. Se oli vasta mitättömän pieni, mutta silti hän saattoi nähdä sen.

Mitä ihmettä hän tekisi?

Keskiviikko 16. joulukuuta 2015

Vincent ei tiennyt, kumpi häntä vaivasi enemmän: Yuffien uusi, vaitonaisempi olemus vai WRO:n kummalliset kokeet. Yuffie oli ollut koko edellisen illan hiljainen ja omissa oloissaan. Vincent oli suorastaan hämmästynyt, kun oli löytänyt tämän keittiöstä tuijottamassa ikkunasta ulos teekuppi kädessään. Sellainen ei ollut hänen tuntemansa Yuffien käytöstä. Hetken hänen oli tehnyt mieli kysyä, oliko jotain pielessä, mutta kysymys oli jäänyt roikkumaan ilmaan. Vincent ei tiennyt itsekään, miksei ollut avannut suutaan. Sen sijaan hän oli käynyt sormeilemassa rasiaa matkatakkinsa taskussa. Vielä ei ollut oikea hetki.

Nyt Vincent kuitenkin käveli kohti Reeven toimistoa ja toinen huolenaihe nosti jälleen päätään. Wayland ei ollut hänen mielestään selittänyt riittävän hyvin, mitä tarkalleen ottaen tutki hänen verestään, mutta kaikista eniten Vincentiä oli epäilyttänyt spermanäytteen tarpeellisuus. Koskaan ennen häneltä ei ollut sellaista pyydetty, vaikka hän oli vastentahtoisesti joutunut osallistumaan useisiin tieteellisiin kokeisiin.

Reeve vastasi ensimmäisellä koputuksella, ja Vincent pääsi astumaan sisälle huoneeseen. "Vincent", Reeve tervehti. "Tule istumaan. Ehdinkin jo lukea eilisen raporttisi. Täytyy sanoa, että teitte Barretin kanssa erinomaista työtä."

"Kiitos", Vincent vastasi ja istui Reeven pöydän ääressä olevaan tuoliin. "Operaatio sujui lopulta yllättävän hyvin. Alkuun kyllä epäilin sen todenperäisyyttä."

"Niinkö?" Reeve naurahti ja kohotti toista kulmaansa.

"Mutta en tullut puhumaan siitä", Vincent vaihtoi aihetta. Hän otti esille paperin, jonka oli pari päivää aiemmin saanut Waylandilta. Hän olisi tuonut sen Reevelle jo edellisenä päivänä, mutta tämä oli ollut koko päivän palaverissa WRO:n rahoittajatahojen kanssa.

Reeve otti paperin vastaan ja jäi lukemaan sitä. Miehen kulmat kurtistuivat ja tämä siveli partaansa.

"Mikä tämä on?"

"Minulle määrätty testit tehtävän suorittamisen jälkeen. Hoitajan mukaan myös Barret testattiin. Gold Saucerin alapuolisella alueella on kuulemma erikoisia bakteereja, viruksia ja

mahdollisesti jopa säteilyä. Alueen entisillä vangeilla on todettu erilaisia terveydellisiä ongelmia”, Vincent luetteli.

”En ole kuullut sellaisesta.”

”En minäkään. Yuffie teki pyynnöstäni eilen skannauksen verkossa eikä löytänyt mitään mainintaa asiasta”, Vincent kertoi. Jostain syystä Yuffie oli vaikuttanut kumman kiusaantuneelta, kun hän oli esittänyt pyynnön, mutta kaikei se liittyi samaan asiaan, joka tätä muutenkin vaivasi. Vincent huokaisi mielessään, pian olisi vain kynittävä chocobo.

”Spermanäyte?” Reeve kysyi aivan yhtäkkiä ja kohotti katseensa paperista. ”Kuka tämän on allekirjoittanut? Eihän tästä nimestä saa mitään selvää...”

”Sinä et siis valtuuttanut näitä testejä?” Vincent varmisti.

”En. Annoitko sinä nämä kaikki näytteet?”

”Vain verestä tarkistettavat.”

”Meidän on syytä tehdä uusi taustaselvitys tästä Waylandista”, Reeve huokaisi. ”Onko Yuffie paikalla?”

”Hän jäi toimistoon, kun lähdin tänne.”

”Palataanpa hänen luokseen.”

Vincent nyökkäsi ja nousi tuolistaan. Hän seurasi Reeveä käytävälle kiusaantuneena. Pelkkä ajatus satunnaisia kokeita määräävästä liian omatoimisesta hoitajasta karmi. Hän olisi vain halunnut kävellä ulos WRO:n ovista ja jättää koko paikan taaksensa. Menneisyyden haamut kalisuttelivat yhä kahleitaan ja yrittivät parasta aikaa kietoa niitä hänen kaulansa ympärille.

”Miten Yuffien jalka muuten jaksaa?” Reeve kysäisi yllättäen.

”Jalka?” Vincent kummasteli.

”Niin, hän sai ilmeisesti Junonin keikan seurauksena lihastulehduksen”, Reeve kertoi. ”En kai saisi sanoa siitä sinulle, mutta oletin, että tiesit jo...”

”Yuffie ei ole sanonut mitään ja ihan hyvin hän on kävellyt”, Vincent vastasi totuudenmukaisesti. Ei Yuffien jaloissa ollut vikaa. Tämä oli vain hiljaisempi ja aamuisin usein kärtyinen ja viihtyi kylpyhuoneessa tavallistakin kauemmin. Ja itse asiassa nyt, kun Vincent asiaa pohti, tämä oli viime aikoina myös jättänyt aamiaisen syömättä, mutta iltaisin

söi tavallistakin enemmän, ellei sitten ryöminyt petiin omituisen aikaisin. Jotain oli tekeillä, mutta taatusti mistään lihastulehduksesta ei ollut kyse.

"Nyt kun mietin, se todistus taisi olla myös tämän Waylandin allekirjoittama, vaikka te kummatkin olette Fayn hoidettavia", Reeve huomautti.

"Voisiko olla, että hän on määrännyt Yuffiellekin ylimääräisiä tutkimuksia?" Vincent ehdotti. Hän näki mielessään kauhukuvan Yuffiestä täynnä neuloja. Olisiko Wayland voinut antaa tälle keksittyyn lihastulehdukseen lääkityksen, joka väsytti? Se saattaisi selittää myös kärtyisyyden ja hiljaisuuden. Mutta miksi Wayland olisi tehnyt niin?

Yuffie nuokkui pöytänsä ääressä, kun miehet astuivat sisään toimistoon. Tämä kuitenkin ryhdistäytyi nähdessään Reeven.

"Huomenta, Yuffie."

"Huomenta."

"Viitsisitkö tehdä pikaisen tarkistuksen hoitaja Marie Waylandin taustoista?" Reeve pyysi suoraan ja istahti yhdelle tuoleista. Yuffie kääntyi koneelleen.

"Miksi?" tämä kysyi. Vincent oli havaitsevinaan tämän äänessä kireyttä.

"Meillä on aihetta epäillä, ettei hänellä ole aivan puhtaita jauhoja pussissaan."

"Ehkä hän on vain vähän turhan innokas..." Yuffie mutisi, mutta kaivoi kuitenkin koneelta esille Waylandin tiedoston. "Tässä ei näy mitään erityistä. Hän on työskennellyt aikoinaan Midgarin keskussairaalaissa, josta siirtyi Shinran työterveyteen ja sieltä edelleen Edgen uuteen sairaalaan, kunnes tuli tänne parisen vuotta sitten. Kyllä sinun pitäisi olla tällaisista jutuista selvillä, pomo."

Yuffie pyöräytti tuolinsa ympäri ja iski silmää Reevelle. "Tiedoston mukaan Fay perehdytti hänet. Eikö sinun oikeasti pitäisi tietää, mitä kukakin täällä puuhaa?"

"Ei kaikkia yksityiskohtia voi muistaa", Reeve huohti. "Löytäisitkö mistään tietoa, mitä hän on tehnyt Shinralla? En voi mitään sille, että epäilykseni heräävät aina, kun se firma mainitaan."

"Olet harvinaisen oikeassa siinä", Vincent huomautti.

Yuffie kääntyi uudestaan koneen ääreen ja nosti jalkansa risti-istuntaan. Liikkeissä ei näkynyt kivun mukanaan tuomaa jäykkyyttä. Joko tämä oli lääkitty tehokkaasti tai mitään vaivaa ei ollutkaan.

Hetkeen ei kuulunut muuta kuin nakutusta ja satunnaisia klikساهduksia, kun Yuffie surffasi tiedon ihmemaassa. Vincent ei ollut vielääkään päässyt kunnolla kiinni tietokoneisiin ja verkon sielunelämään vaan jätti mieluusti sen osuuden tutkimustyöstä Yuffien sieville harteille. Pakollisten raporttien kirjoittaminen häneltä sentään sujui, mutta nekin hän pyrki pitämään mahdollisimman lyhyinä.

”Näyttää siltä, että hänen toimenkuvansa on ollut salainen. Veikkaan, että Rufuksella voisi olla jotain tarkempaa tietoa hänestä”, Yuffie sanoi lopulta. ”Epäilemättä Shinran vanhoja tietokantoja on olemassa, mutta jos haluamme murtautua niihin, tarvitsemme jonkun, jonka verkkoninjakyvyt ylittävät omani.”

”Otan asian puheeksi Rufuksen kanssa”, Reeve totesi. ”Sillä välin te kaksi palaatte Fayn hoitoon. Ei enää enempää testejä Vincentille, ja Yuffie, käy tarkistuttamassa jalkasi Fayn luona. Voi olla, että olet saanut siihen turhan lääkityksen.”

”Siirrätkö minut takaisin kenttätehtäviin?” Yuffien ääni värähti kummallisesti, kun tämä esitti kysymyksen.

”En vielä. Käy ensin Fayn puheilla.”

”Mitä aiot tehdä Waylandin suhteen?” Vincent kysyi. Hän ei pitänyt ajatuksesta, että hoitaja saisi jatkaa epämääräisiä puuhiaan siihen saakka, että asia selkenisi.

”Lomautan hänet toistaiseksi”, Reeve vastasi ja suuntasi jo ulos huoneesta.

Torstai 17. joulukuuta 2015

"Et ole tosissasi?" Tifa huudahti kahvikupin ja taustalla helisevän joulumusiikin ylitse. Muutaman uteliaan ihmisen katse kääntyi nurkkapöytään, ja Yuffien teki mieli näyttää näille kieltä. Samaan aikaan häntä hävetti.

Yleensä Yuffie ei tuntenut huonoa omatuntoa kepposistaan. Hänhän järjesti muille useinkin viihdettä pienten jekkujen merkeissä, mutta tällä kertaa hän oli mokannut oikeasti. Ilman häntä Marie Wayland olisi saanut jatkaa työssään aivan kuten tähänkin asti.

"No, en minä tarkoittanut, että näin kävisi. Minä en vain voinut mennä Fayn puheille. Kyllä sinä tiedät, millainen lörppö hän on!"

"Ymmärrän sen, mutta nyt hoitaja voi menettää työnsä", Tifa huomautti painottaen jokaista sanaa. "Sinun on kerrottava Reevelle ja erityisesti Vincentille."

"Itse hän päätti ottaa Vincentin tarkkailuun!"

"Hän on huolissaan lapsen terveydestä ja aiheesta. Tutkimukset ovat tarpeen", Tifa huomautti. "Kun minä odotin Windyä, myös Cloud tutkittiin huolellisesti."

"Mutta mitään vikaahan ei ollut?"

Tifa huokaisi. "Windyssä on alusta asti ollut pieni määrä makoa. Tällä hetkellä se ei ole vaikuttanut kuin silmien väriin, mutta kuka tietää, mitä tulevaisuus tuo tullessaan."

"Cloud ja Vincent ovat terveitä", Yuffie huomautti, mutta tunsu, kuinka kiristys levisi vatsassa. Vincent oli käynyt makotankissa vain muutama vuosi sitten.

"Ovat, mutteivät mitenkään tavallisia ihmisiä", Tifa vastasi. "Makolla voi olla erikoisia vaikutuksia. En ole koskaan kertonut tätä sinulle, mutta Windy ei ollut mitenkään suunniteltu lapsi. Me käytimme ehkäisyä, mutta..."

Yuffien silmät levisivät. "Mitä ehkäisyä te käytitte?"

"Laastareita", Tifa vastasi. "Kun minut sitten raskauden myötä tutkittiin, myös minusta löytyi makoa, vain pieniä määriä, mutta kuitenkin. Hoitajat ja lääkäri epäilivät, että mako

voisi siirtyä ihmisestä toiseen intiimin kanssakäymisen yhteydessä, jos ehkäisynä ei käytetä nimenomaan kondomia.”

”Ja kukaan ei ajatellut kertoa tätä minulle ja Vincentille?” Yuffie älähti.

”No, harvapa sitä ystäviensä seksielämää pohdiskelee... ja suoraan sanottuna ajattelin Vincentin olevan niin vastuullinen, että hän käyttäisi kondomia joka tapauksessa”, Tifa vastasi ja väänteli käsiään. ”Olen pahoillani, minun olisi pitänyt sanoa edes jotain aiemmin. Tämä on osittain minunkin syytäni.”

Yuffie puisteli päätään. Ei hän Tifaa syyttänyt eikä oikeastaan ketään muutakaan. Toki Fay olisi voinut edes vihjaista, että kondomin käyttäminen olisi suositeltavaa. Alkuun he olivat sitä käyttäneetkin, mutta kapseli oli vain ollut niin paljon kätevämpi vaihtoehto. Se oli ollut Yuffiella jo ainakin 1,5 vuotta eikä ongelmia ollut ilmennyt.

”Fay ja Marie olivat sitä mieltä, että mako joko vahvistaa sukusoluja tai heikentää hormonaalista ehkäisyä. Koska vahinko oli jo ehtinyt tapahtua, varmuuteen ei päästy”, Tifa kertoi.

”Marie? Oliko Wayland sinun hoitajasi?”

”Ei varsinaisesti. Hän tuli ilmeisesti juuri samoihin aikoihin WRO:lle töihin ja Fay perehdytti häntä samalla, kun minua ja Cloudia tutkittiin. Melkoinen perehdytys se mahtoi ollakin.” Tifa huokaisi raskaasti. ”Ja nyt hän on vaarassa saada potkut samanlaisen tapauksen takia. Yuffie, sinun on oikeasti kerrottava totuus.”

Yuffie nyökkäsi hitaasti. Hän tiesi, ettei vaihtoehtoja ollut. Miksi kertominen oli niin turkasen vaikeaa?

Perjantai 18. joulukuuta 2015

Yuffie oli juuri aikeissa lähteä Reeven puheille, kun toimiston ovi kävi ja mies astelikin hänen luokseen vakava ilme kasvoillaan.

"Vincent ei ole täällä?" Reeve kysäisi.

"Hän on auttamassa Cloudia toimituksissa. Kuljetuspalvelu on ruuhkautunut", Yuffie sanoi. "Hän ilmoitti siitä kyllä sinullekin."

"Niin... niinhän hän taisi", Reeve mutisi ja rojahti istumaan yhteen vapaista tuoleista. "Taisimme tehdä melkoisen virheen palkatessamme Marie Waylandin."

Yuffie pyörähti omassa tuolissaan ja jäi katsomaan Reeveä. Tällä oli epätavallinen ryppy kulmakarvojensa välissä.

"Ehkä meidän ei pitäisi tuomita häntä niin hätäisesti", Yuffie ehdotti. Nyt tai ei koskaan, hänen olisi vain kerrottava Reevelle totuus, ennen kuin tämä ehtisi erottaa Waylandin.

"Enpä tiedä. Tulin juuri Rufuksen puheilta. Soitin hänelle eilen ja hän laittoi Turkit penkomaan Waylandin taustoja", Reeve kuitenkin eväsi Yuffielta puheenvuoron. "Kävi ilmi, että Wayland oli mukana SOLDIEReille tehdyissä makotutkimuksissa. Hänen erikoisalaansa Shinralla olivat nimenomaan makon mahdolliset sivuvaikutukset, joita hän löysikin lukuisia."

Reeve piti pienen tauon ja hieroi otsaansa. "Tämä on vakava ongelma. Emme tietenkään voi olla varmoja, mitä Wayland on tarkalleen ottaen tehnyt, mutta... hän oli mukana myös Tifan ja Cloudin tutkimuksissa varsin aktiivisesti, kun he odottivat Windyä. Rufus lupasi tarkistaa, onko Waylandilla yhteyksiä Windyn nykyisen neuvolan terveydenhoitajaan."

"Mutta miksi hän on ollut kiinnostunut Tifan ja Cloudin tapauksesta?" Yuffie kysyi, vaikka edellispäiväisen kahvikeskustelun perusteella hän jo melkein osasi arvata.

"Jos Rufuksen saamat tiedot pitävät paikkansa, Shinra oli aloittanut tutkimukset makon vaikutuksesta sitä saaneen henkilön.... krhöm... kumppaniin ja heidän mahdolliseen jälkikasvuunsa. Kaikki aiemmat tutkimukset ovat vain makon suorasta siirtämisestä sikiöön."

”Vain’ on aika lievä ilmaisu tässä kohtaa. Toivoiko Wayland, että Windystä kasvaisi uusi Sephiroth?” Yuffie älähti. Mitä kaikkea nainen oli jo tehnyt häneltä saaduilla tiedoilla? Waylandilla oli verta sekä häneltä että Vincentiltä, lisäksi tämä oli ottanut häneltä virtsanäytteen, tehnyt sisätutkimuksen – ja ottanut ties mitä näytteitä sen aikana! – ja myös ultrannut hänet.

”Kyse voi olla puhtaasta kiinnostuksesta tai huolestakin”, Reeve pohdiskeli ääneen, ”mutta siinä tapauksessa voisi olettaa, että hän olisi jakanut aiemmat tietonsa Fayn kanssa. Rufus epäili Waylandin jatkaneen Shinran aikaisia tutkimuksiaan.”

Yhtäkkiä Yuffiella ei ollut enää lainkaan syyllinen olo siitä, että Wayland oli lomautettu määräajaksi. Tosin nyt olisi parasta saada nainen kiinni ja kuulusteltavaksi.

”Fay on nyt tutkimassa, mitä Waylandin muiden potilaiden hoitotiedoista löytyy. Äkkiseltään hänen historiansa WRO:lla vaikuttaa melko puhtaalta, mutta en ymmärrä, miksi hän yhtäkkiä alkoi tutkia Vincentiä ja määräsi sinut pois kenttätyöstä lihastulehduksen verukkeella, vaikkei sinulla sellaista selvästikään ole. Antoiko hän sinulle jotain lääkkeitä?”

Yuffie puisteli päätään. ”Minun pitää kertoa sinulle jotain, Reeve. Joudun lähikuukausina jäämään vähän pidemmälle lomalle...”

Lauantai 19. joulukuuta 2015

"Se taisi olla viimeinen", Cloud huokaisi ja kiskaisi lava-auton oven kiinni.

"Hyvä, että Barret suostui lainaamaan autoaan", Vincent totesi. Cloud vastasi nyökkäyksellä. Jos kaikki lahjatilaukset olisi pitänyt toimittaa moottoripyörällä, olisi työssä mennyt aattoiltaan asti. Toisekseen joka päivä näytti satavan vain lisää lunta, joten pyörän selkään hyppääminen olisi ollut ylipäättään huono ajatus.

"Ehkä minun pitäisi sijoittaa omaan autoon..." Cloud tuumasi. "Alkaa mennä hankalaksi, kun neljän ihmisen liikkuminen on yhden moottoripyörän varassa... ja Windy on vielä liian pienikin olemaan kyydissä."

"Etkös sinä vienyt hänet ajelulle silloin kerran, kun Tifa oli Yuffien kanssa ostoksilla?" Vincent kummasteli.

"Jos joku kysyy, sitä ei koskaan tapahtunut. Tifa tappaa minut, jos saa tietää", Cloud murahti. Vincent ei voinut olla naurahtamatta. Tifasta oli kuoriutunut melkoinen kanaemo Windyn syntymän myötä, joten hän ei lainkaan epäillyt Cloudin väittämää.

Cloud kurvasi kerrostalokeskittymästä takaisin ajotielle. Hiljalleen tihenevä lumisade peitti maiseman, joka muistutti jo uhkaavasti joulun ihmemaata. Edellisvuonna Edgen alueelle oli saatu hädin tuskin sentin lumikerros, mutta tänä vuonna kinoksia näytti kertyvän.

"Tifa muuten pyysi varmistamaan, että tulette sitten jouluaattona puoleen päivään mennessä", Cloud vaihtoi aihetta hetken hiljaisuuden jälkeen. "Puuro on kuulemma silloin valmista."

"Pidetään mielessä", Vincent vastasi. Hän ei ollut koskaan ymmärtänyt joulupuuron päälle, mutta jostain käsittämättömästä syystä Yuffie oli hulluna siihen. Ei siis ollut pelkoa, että he myöhästyisivät lounaalta.

Vuosien varrella oli muodostunut tavaksi, että Avalanchen jäsenet kokoontuivat yhteen viettämään jouluaattoja. Ensimmäiset aatot oli vietetty uudessa 7th Heavenissa, mutta kun Tifa ja Cloud olivat muuttaneet baarin yläkerrasta rivitaloon, oli juhlinta siirtynyt sinne. Jos joulukuukin olikin monille perhejuhla, ei Avalanchen jäsenillä ollut samanlaisia vahvoja

perhesiteitä kuin tavallisilla kaduntallaajilla. Heille ystävien yhteinen joulukuu sopi erinomaisesti.

Cloud ajoi läpi lumisen kaupungin, kunnes pysäytti auton Vincentin ja Yuffien kotikerrostalon eteen.

"Nähdään aattona", Vincent sanoi astuessaan kadulle. Cloud hymyili ja heilautti kättään. Vincent painoi oven kiinni ja jäi katsomaan, kuinka koliseva lava-auto rämisteli lumisateessa katuja eteenpäin, kunnes katosi kulman taakse.

Astuessaan rappukäytävään Vincent pohti, oliko Yuffie vielä hereillä. Kello tikutti kohti iltakymmentä, ja viime aikoina Yuffie oli mennyt nukkumaan suorastaan omituisen aikaisin. Kenties nyt ei ollut sopiva hetki ojentaa Yuffielle sormusta, jos tämä oli väsynyt ja juuri menossa petiin.

Vincent tiesi viivyttävänsä. Hän ei ymmärtänyt itsekään, miksi yhden pienen kysymyksen esittäminen oli niin vaikeaa. He olivat olleet yhdessä parisen vuotta, Yuffien isä suorastaan odotti tätä käännettä ja kaikki meni muutenkin erinomaisesti. Yuffie ei ehkä ollut naimisiin haluavaa naistyyppiä, mutta toisaalta Vincent ei epäillyt tulevansa torjutuksi. Vai epäilikö sittenkin? Saattaisiko Yuffie kääntää hänelle selkänsä ja sanoa 'ei'?

Vincent työnsi avaimen lukkoon ja nykäisi oven auki. Olohuoneesta kantautui vaimea tv:n ääni, mutta kun hän vihdoinkin oli päässyt eroon kengistä ja takista, hän löysi Yuffien käpertyneenä sohvalle täydessä unessa. Näky nosti hymyn Vincentin huulille. Hän sammutti tv:n ja päätti kantaa ninjaprinsessansa makuuhuoneeseen mahdollisimman varovaisesti, jottei suotta herättäisi tätä.

Tärkeän kysymyksen ehtisi kysyä, kun he olisivat molemmat hereillä.

Sunnuntai 20. joulukuuta 2015

Vincent havahtui hereille. Hän käännähti kyljelleen ja tähysti yöpöydälle. Kello näytti vasta puolta yhdeksää aamulla, mutta Yuffie ei ollut enää sängyssä. Oli varsin epätavallista, että tämä oli vapaapäivänä näin varhain ylhäällä.

Keittiöstä kantautui kolinaa, aivan kuin joku olisi ollut kattamassa pöytää ja tekemässä aamiaista. Vincent kohottautui istumaan ja raapi päätään. Oliko Reeven myöntämä pitkä joululoma sekoittanut Yuffien aivan täysin? Ei sillä, Vincent ei aikonut valittaa, jos tiedossa oli valmis aamiainen. Ainakaan viimeiseen kuukauteen, ehkä jopa pidempään aikaan, Yuffie ei ollut aamuisin kokkaillut, saati edes syönyt mitään.

Vincent nousi sängystä ja kiskoi päälleen mustan t-paidan ja mustat housut, joita käytti kotona lähes poikkeuksetta aina silloin, kun ketään ei ollut vierailemassa. Hän käveli paljain jaloin keittiön oven suuhun ja jäi seuraamaan, kuinka Yuffie latoi tavaraa pöytään ja samaan aikaan kävi tökkimässä paistinpannulla olevaa nakkimunakasta säännöllisesti.

"Huomenta", Vincent sanoi ja astui keittiön puolelle. Yuffie säpsähti ja näytti hetken jopa noloituneelta.

"Huomenta", tämä vastasi. "Heräsitkin juuri sopivasti. Superhyperninjamunakkaani alkaa olla valmis."

"Maltan tuskin odottaa", Vincent vastasi. Hän kaatoi itselleen täyden kupin kahvia valmiiksi keitetystä pannullisesta ja täytti Yuffien mukin kevyesti höyryävällä vedellä, johon upotti pussin vihreää teetä.

Kun Yuffie laitteli munakasta pannulta kahdelle lautaselle, Vincent pysähtyi katsomaan tätä tarkemmin. Tämän minishortsien ja pyjama-t-paidan välistä jäi näkyviin vaaleaa ihoa. Yuffien vatsa kaartui kauniisti esille, mutta Vincent olisi voinut vaikka vanhoja, että vielä jokin aika sitten se oli ollut litteämpi. Muutenkin Yuffien olemuksessa oli jotain erilaista kuin aiemmin, Vincent ei vain osannut määritellä kunnolla, mistä oli kyse.

"Älä nyt pudota silmiä päästäsi", Yuffie huomautti ja iski lautasen Vincentin eteen, ennen kuin istahti omalle paikalleen. "Lomasta pitää ottaa kaikki irti ja herätä ajoissa."

"Enpä olisi uskonut kuulevani tuota sinun suustasi", Vincent naurahti.

Yuffie iski silmää ja kävi oman munakkaansa kimppuun hämmästyttävän hyvällä ruokahalulla.

"Mukava nähdä, että sinulle taas maistuu aamupala", Vincent huomautti. Yuffien haarukka pysähtyi kesken matkan ja tämän kyynärpää iskeytyi pöydän pintaan. Aiemmin huvittunut ilme muuttui kumman vakavaksi.

"Minulla on pitkästä aikaa nälkä heti aamusta", Yuffie vastasi hetken hiljaisuuden jälkeen.

Vincent ei tiennyt, mitä oli onnistunut sanomaan väärin. Hän ei ollut tarkoittanut pahaa, mutta oli silti onnistunut pilaamaan Yuffien hyvän tuulen. Se oli selvää.

"Reeve soitti eilen, kun sinä olit Cloudin kanssa jakamassa paketteja", Yuffie vaihtoi yllättäen puheenaihetta.

"Mitä asiaa hänellä oli?" Reeve ei yleensä soittanut työntekijöilleen vapaa-ajalla, ellei kyse ollut oikeasta hätätapauksesta. Toisinaan tämä kyllä ilmestyi Avalanchen illanviettoihin, mutta yhä useammin loisti myös poissaolollaan ja yhteydenpito jäi työasioihin.

"Hän irtisanoi Waylandin", Yuffie paljasti. "Eikä siinä kaikki. Turkit hakivat Waylandin pois ilmeisesti Rufuksen käskystä."

"Niinkö?" Vincent haukkasi palan munakkaastaan, mutta kurtisti samaan aikaan kulmiaan. Ilmeisesti Waylandilla ei ollut puhtaita jauhoja pussissaan.

"Yhym. Kävi ilmi, että hän tutki Shinralla makon sivuvaikutuksia ja jatkoi samaa tutkimusta luvatta myös WRO:lla."

"En välttämättä pidä kyseistä tutkimusaihetta huonona valintana", Vincentin oli pakko huomauttaa. Shinran hullut tiedemiehet olivat tunkeneet makoa aivan kaikkeen ja ensisijaisesti kaikkiin. Oli vain kohtuullista, että kohteeksi joutuneet viattomat uhrit saivat tietää, mitä seurauksia aine jatkossa mahdollisesti heille aiheuttaisi. Ei sillä, että kovin montaa makobuustattua ihmistä oli nykyisin edes elossa.

"Ei se sinänsä olekaan, mutta ensinnäkään hän ei kertonut jo aiemmin saaduista tutkimustuloksista eikä myöskään paljastanut kenellekään, että jatkoi tutkimusta kohteilla, jotka olivat täysin tietämättömiä asiasta", Yuffie selitti. "WRO:lla hänellä oli vapaa pääsy muun muassa Tifan, Cloudin ja Windyn näytteisiin."

"Eihän Tifaan tai Windyyn ole injektoitu makoa", Vincent kummasteli ja ainakin toivoi olevansa oikeassa.

"No sepä! Tifa on saanut elimistönsä makoa Cloudin kautta ja siten se on siirtynyt myös Windyyn. Määrät ovat vähäisiä, mutta pienikin määrä makoa voi aiheuttaa seurauksia. Ja ne seuraukset ovat olleet Waylandin ensisijainen mielenkiinnonkohde. Ilmeisesti Shinralla toivottiin, että voitaisiin luoda kokonainen supersotilaiden sukupolvi ilman, että makoa tarvitsisi pistää vaarallisesti odottavien äitien vatsan läpi suoraan sikiöön."

Yuffien sanat saivat Vincentin mielen lyömään hetkeksi tyhjää. Hän yritti saada kiinni kokonaisuudesta.

"Miten mako päätyi Cloudista Tifaan?" hänen oli pakko kysyä, vaikkei hän suoranaisesti halunnutkaan.

"... sperman kautta..." Yuffie mutisi ja tunki valtavan määrän munakasta suuhunsa. Oli selvää, ettei tämä juuri nyt halunnut lisäkysymyksiä, niin tarmokkaasti tämä ruokaansa mutusti. Vincentkin työnsi suuhunsa uuden palan. Yuffie oli kieltämättä onnistunut paistamaan munakkaan juuri sopivasti. Se ei ollut raaka, mutta kuitenkin täydellisen pehmeä eikä yhtään kuivahtanut.

Vincent nielaisi suuhunsa laittaman palan ja samalla hetkellä Yuffien mutina jysähti hänen tajuntaansa.

"Tiesikö Wayland meidän olevan yhdessä?" hän kysyi. Yuffie nyökkäsi suu yhä täynnä munakasta.

Sen takia Wayland oli halunnut Vincentiltä sukusolunäytteen. Hoitaja oli halunnut tarkistaa, esiintyikö siinä makojäämiä. Veritutkimus oletettavasti liittyi samaan aiheeseen. Wayland oli halunnut selvittää, oliko mahdollista, että Vincentistä oli siirtynyt makoa Yuffieen

samalla tavalla kuin Cloudista Tifaan. Ilmeisesti tämä oli tutkinut myös Yuffien samasta syystä, mutta käyttänyt tekosyynä lihastulehdusta.

"Saiko Reeve käsiinsä Waylandin tutkimustulokset?" Vincent esitti seuraavan kysymyksen. Jälleen Yuffie nyökkäsi.

"Ja?"

Yuffie pureskeli ruokaansa tuskallisen hitaasti. Vihdoin tämä nielaisi suunsa tyhjäksi ja kulautti kunnon annoksen teetä perään.

"Yyh, tämä pussi on lillunut vedessä aivan liian pitkään!" Yuffie älähti.

"Yuffie, vastaa minulle", Vincent huokaisi. Yuffie näpräsi teemukinsa kahvaa vielä tovin, ennen kuin sai suunsa auki:

"Minussa on makoa. Vain pieni määrä eikä se luultavasti vahingoita minua tai tee samalla tavalla riippuvaiseksi siitä kuin vaikkapa Tsvietit."

Vincent kirosi mielessään. Vaikkei mako olisi vahingoksi Yuffielle, hän ei olisi halunnut tämän joutuvan kosketuksiin aineen kanssa. Jos hän vain olisi tiennyt, hän ei olisi koskaan suostunut vaihtamaan kondomeja ehkäisykapseliin. Vaihtoehto oli vain kuulostanut paljon miellyttävämmälle, eikä hänelle ollut tullut edes mieleen, että näin voisi käydä.

Maanantai 21. joulukuuta 2015

Yuffie oli levittänyt lahjapaperit ja aiemmin ostamansa lahjat keittiöön. Alkoi olla viimeiset hetket suorittaa vaativa paketoimisoperaatio. Hän oli jopa avannut radion tuomaan sopivaa joulutunnelmaa. Silti hänen oli vaikea päästä fiilikseen.

Sunnuntai oli mennyt melkoisen ankeissa tunnelmissa, kun Vincent oli yhä uudestaan pahoitellut tapahtunutta. Yuffie oli ensin aikonut jatkaa avautumistaan ja kertoa, että mako ei ollut ainoa asia hänen sisällään, mutta Vincentin selkeä ahdistus oli saanut hänet sulkemaan suunsa. Mitä jos tämä suhtautuisi lapsiuutiseenkin samalla tavoin?

Yuffie tajusi koko ajan vahvemmin, ettei ollut tekemässä aborttia. Kun hän oli kertonut Reevelle, päätös oli vahvistunut hänen mielessään. Hän jäisi kesäkuussa äitiyslomalle. Koko ajatus tuntui absurdilta, mutta siitä huolimatta hänestä tuntui, että niin kuului olla. Vaikka kyse oli vahingosta, Yuffie halusi kantaa vastuunsa. Eikä kyse ollut vain siitä. Jollain tasolla hän kykeni tuntemaan uuden elämän sisällään eikä hän voinut riistää siltä mahdollisuutta nähdä maailma kaikessa kauneudessaan. Hän ei olisi vuosi sitten edes uskonut voivansa ajatella tällä tavoin.

Enää kysymykseksi jäi, mitä Vincent tekisi, kun kuulisi totuuden. Pyytäisikö tämä silloinkin anteeksi? Katuisiko tämä yhä sitä, että he olivat luopuneet kondomien käytöstä? Ajatus sai kurkunpään kuristumaan lähes umpeen.

Yuffie puisteli päätään ja ryhtyi käärimään ensimmäistä lahjaa värikkääseen kuoreen. Oli vain yksi tapa saada totuus selville. Hänen olisi kerrottava Vincentille.

Mutta ei tänään. Tälläkin hetkellä Vincent istui olohuoneessa uppoutuneena johonkin ikivanhaan opukseen. Mies tarvitsi ajatteluaikaa toipuakseen järkytyksestä, jonka Yuffie oli edellisenä aamuna aiheuttanut.

Miten pahasti Vincent vielä mahtaisikaan syyllistyä? Vaikka tämä suhtautuisi lapseen yleisen positiivisesti, oli olemassa ongelma, joka huoletti jopa Yuffieta: lapsi oli epäilemättä saanut oman osuutensa makosta. Syntyisikö sekin siniset silmät loistaen, kuten Windy? Vai kenties iirikset palavan punaisina? Vai vaikuttaisiko mako jotenkin muuten?

Reeve oli sanonut, että Rufus Shinra luovuttaisi kaiken mahdollisen tutkimusaineiston, jota tämän isän yritykseltä oli aiheesta jäänyt. Sen lisäksi WRO:lla oli käytettävissä Waylandin uusi tutkimustieto. Hoitaja oli kenties aikonut käyttää sitä erilaiseen tarkoitukseen, mutta yhtä kaikki se oli hyödynnettävissä.

Yuffie toivoi syvästi, ettei kasvattanut sisällään uutta Sephirothia. Toisaalta, eikö geenien vaikutus kuitenkin ollut melko pieni? Jos kasvuympäristö olisi hyvä, ei lapsista pitäisi tulla kieroutuneita. Yuffiasta ei ehkä tulisi pullantuoksuista hössöttäjää, mutta hän ei myöskään ollut alieni eikä Vincent sairas tiedemies, joka teki kokeita läheisilläänkin. Tällä lapsella oli paremmat lähtökohdat.

Oli vain pakko uskoa, että kaikki sujuisi hyvin. Yuffie nyökkäsi itsekseen. Hän kertoisi Vincentille vielä ennen joulua.

Tiistai 22. joulukuuta 2015

Lahjat oli paketoitu ja pakattu yhteen kassiin, joka odotti eteisen lattialla torstaiaamupäivää. Yuffie oli jopa siivonnut ja laittanut olohuoneen ikkunaan yksinäisen joulutähden. Hän ei tiennyt, oliko sillä jokin erityinen merkitys, mutta hän oli ihastunut noihin suuriin tähtikoristeisiin heti ensivilkaisulta. Ylipäättään kaikki joulussa oli mahtavaa. Yuffie rakasti antaa lahjoja läheisilleen ja viettää näiden kanssa iltaa glögilasi kädessä ja pipari toisessa.

Ulko-ovi kävi. Yuffie loi viimeisen tyytyväisen silmäyksen tähteen ja kääntyi ympäri. Vincentin pieni pohdiskelukävely oli venähtänyt tuntien mittaiseksi. Joskus Yuffie toivoi, ettei mies olisi ollut niin raskasmielinen ja syyttänyt itseään kaikesta, mutta eipä tämä olisi ollut Vincent, jos nuo ominaisuudet olisi poistanut.

Vincentin hiukset kiilsivät. Ulkona satanut lumi oli kastellut ne. Tämä oli jo riisunut kenkensä ja ripusti parasta aikaa takkiaa naulakkoon.

"Helpottiko?" Yuffie kysyi ja yritti pitää äänensä kepeänä. Hän oli jo sanonut Vincentille kolmesti, ettei syyttänyt tätä mistään, mutta valitettavasti se oli niitä asioita, jotka miehen täytyi ymmärtää itse.

Vincent hymähti jotain epämääräistä ja touhusi takkinsa kanssa omituisen pitkään. Kuinka kauan tätä jatkuisi? Joulukuoli oli jo melkein ovella, ja Yuffien oli päästävä kertomaan uutiset, mutta jos Vincent aikoi vain synkkäillä, hän ei voisi paljastaa suurta salaisuuttaan.

Vihdoin Vincent jätti takkinsa rauhaan ja suoristautui. Yuffie hymyili tälle.

"Lämmitin vähän aikaa sitten glögiä. Voisin tuoda sinulle mukillisen olohuoneeseen?" hän ehdotti.

"Se voi odottaa", Vincent vastasi ääni käheänä. Oliko tämä onnistunut vilustuttamaan itsensä ulkona?

Yuffie vaihtoi painoa jalalta toiselle, kun Vincent käveli hänen luoksensa. Miehen kasvoilla oli tutkimaton ilme, erilainen kuin hän oli koskaan aiemmin nähnyt. Jotain oli tekeillä, ilma

eteisessä tiheni ja valo katosi huoneen laidoilta. Yuffie tunsi uppoavansa punaisten silmien tiiviiseen katseeseen.

Ennen kuin Yuffie ehti sanoa mitään, Vincent oli tarttunut hänen vasempaan käteensä ja polvistunut toisen polven varaan. Yuffien sydän jätti lyönnin välistä ja hänen henkensä salpautui.

"Yuffie, tiedän, etten ole ansainnut sinua enkä koskaan tule olemaan sinun arvoisesi kaikkine synteineni, jotka kulkevat matkassani. Siitä huolimatta haluan kysyä: tuletko vaimokseni?"

Yuffie tunsi suunsa avautuvan, mutta sanoja ei tullut ulos. Kyyneleet nousivat hänen silmiinsä, vaikkei hän ollut mikään itkupilli. Hän tuijotti sanattomana Vincentin odottavia kasvoja ja sitten avattua sormusrasiaa, jossa kiilteli kapea valkokultainen koru. Siihen oli upotettu yksi ainoa pieni, punainen kivi.

"Kyllä!" Yuffie henkäisi lopulta. "Kyllä, sinä supertomppeli! Lopeta tuo puhe arvottomuudesta ja synneistä! Sinä olet täydellinen, Vinnie!"

Yuffie putosi polvilleen ja syöksähti Vincentin kaulaan. Miehen tasapaino petti, ja he rojahtivat päällekkäin eteisen lattialle. Yuffie nauru sekoittui kyyneliin, jotka sulivat hänen huulilleen Vincentin suukottaessa niitä kevyesti. Kun he makasivat vierekkäin eteisen matolla, Vincent irrotti sormuksen rasiasta ja työnsi sen Yuffien vasempaan nimettömään.

Keskiviikko 23. joulukuuta 2015

Vincent silitteli Yuffien hiuksia, kun tämä nojasi hänen paljasta rintaansa vasten. Peitto oli karannut sängyn jalkopäähän ja tyynytkin lojuivat missä sattui. Yuffien kapea käsivarsi oli kiertynyt Vincentin ympärille ja toinen jalka makasi hänen jalkojensa päällä. Viileä huoneilma nipisteli ihoa sopivasti, muttei liikaa.

Vincent nappasi Yuffien vasemman käden omaansa ja pyöritteli sormusta tämän vasemmassa nimettömässä. Hänen oli ollut tarkoitus kosia vasta aatonaaton aamuna, mutta jotenkin tilanne oli lipsahtanut käsistä, kun Yuffie oli marssinut eteiseen. Vincent ei ollut enää ajatellut vaan toiminut. Sellainen oli harvinaista hänelle, mutta kenties pitkä kävely oli avannut jonkin lukon hänen sisällään.

Yöpöydän kello oli vierähtänyt aamukahden ylitse, mutta Vincentiä ei nukuttanut. Hän tiesi, että hänen olisi pitänyt katua muutaman viimeisen tunnin tapahtumia. He olivat sortuneet taas toistensa syleilyyn vailla lisäsuojasta. Jostain syystä synty ei kuitenkaan juuri nyt painanut niin raskaana kuin yleensä. Yuffien lämmin vartalo Vincentin omaa vasten sai hykerryttävän onnentunteen leviämään jokaiseen soluun ja turrutti järkevät, jopa syyttelevät, ajatukset lähes täysin. Pelkkä ajatus siitä, että Yuffie oli vain joitain tunteja sitten lupautunut hänen omakseen loppuiäkseen, sai Vincentin melkein pakahtumaan. Hän ei tiennyt voivansa kokea tällaista onnea.

Yuffie ynähti hiljaa ja vaihtoi hieman asentoa. Vincent hapuili peittoa varpaillaan, kunnes löysi sen. Hänen onnistui keplotella se ylemmäs, mutta hänen oli pakko kohottaa utua saadakseen otteen siitä. Yuffie protestoi tiukalla mutinalla, muttei havahtunut. Vincent laskeutui takaisin selälleen ja kiskoi yhdellä kädellä peiton jotenkuten heidän päälleen. Vaikkei nyt vielä palellutkaan, hekuman lämpö ehti yön aikana kaikota eikä ollut mukava herätä kaikki raajat kohmeessa.

Vincent sulki silmänsä ja keskittyi kuuntelemaan tasaista tuhinaa sylissään. Oli ollut aika, jolloin hän ei ollut halunnut elää. Nykyisin hän ei enää halunnut olla elämättä. Kerran hän

oli kokenut elävänsä vain kärsiäkseen, mutta synkkyyteen oli saapunut pieni valonsäde, kun hänen nykyiset ystävänsä olivat raottaneet hänen arkkunsa kantta. Tuo säde oli kasvanut nousevaksi auringoksi, joka nyt lämmitti hänen päivänsä ja yönsä. Vincent ei halunnut päästää irti onnesta, joka hänelle oli jostain käsittämättömästä sattuman oikusta ojennettu.

Torstai 24. joulukuuta 2015

Yuffie istui sängyllä ja kiskoi sukkahousuja jalkaansa. Lyhyt punainen hame ja tummanharmaa istuva pusero odottivat tuolin selkämyksellä vuoroaan. Yuffien mieliksi Vincent oli suostunut laittamaan ylleen viininpunaisen neulepaidan. Se kutitti hieman, mutta ehkä hän kestäisi siinä yhden päivän ja illan ajan.

Vincentillä oli kummallinen tunne, että Yuffie pukeutui tavallistakin hitaammin. Se oli outoa, sillä Vincent oli kyllä muistanut kertoa, että Tifa odotti heitä puurolle heti puolenpäivän pintaan.

Vihdoin Yuffie kuitenkin kiskaisi paidankin päänsä ylitse ja totesi olevansa jotakuinkin valmis. Mitä se käytännössä tarkoitti, sitä Vincent ei tiennyt. Kenties jotain oleellista vielä puuttui kokonaisuudesta, vaikka se hänen silmiinsä näytti täydelliseltä.

Eteisessä lahjakassin kohdalla Yuffie pysähtyi uudemman kerran. Vincent oli juuri kumartumassa ja tarttumassa kenkiinsä, mutta liike jäi kesken.

”Puuttuuko jotain?” hän huokaisi. Yuffie kääntyi ympäri ja nyökkäsi.

”Sinun lahjasi”, tämä vastasi.

”Voit antaa sen, kun palaamme kotiin”, Vincent ehdotti.

”Ei, minä päätin, että annan sen, ennen kuin näemme muut”, Yuffie vastasi niin nopeasti, että sanat törmäilivät toisiinsa. Vincent kohotti kulmiaan ja katseli, kuinka Yuffie liikehti levottomana. Häntä alkoi jo hieman hirvittää. Mitä ihmettä tämä oli tällä kertaa keksinyt?

Yuffie näytti epäröivän, mutta tarttui lopulta Vincentiä ranteesta. Vincent katsoi omaa kättään ja sitten Yuffieta. Tämä nykäisi hänen kättään ja painoi sen omalle vatsalleen.

”Minun pitää kertoa vielä yksi juttu makosta ja Waylandin tutkimuksesta”, Yuffie kuiskasi hädin tuskin kuuluvasti. ”Mako ei ainoastaan kulkeudu ihmisestä toiseen yhdynnässä, pitkällä aikavälillä se heikentää hormonaalisen ehkäisyn toimintaa.”

Vincent räpäytti silmiään. Mitä Yuffie yritti sanoa? Hän vilkaisi kättään uudemman kerran. Yuffie piteli sitä edelleen omalla vatsallaan. Samalla vatsalla, jonka lievää pyöristymistä Vincent oli muutama päivä sitten ihmetellyt. Miten hän oli ollut niin sokea?

"Oletko sinä..?" Yuffie nyökkäsi jo, ennen kuin Vincent sai esitettyä kysymyksensä loppuun saakka. Hänen rinnassaan läikähti. Hän nykäisi kätensä Yuffien otteesta ja sieppasi tämän syliinsä. Yuffien kädet kietoutuivat hänen kaulaansa, kun hän kiepsautti tämän pari kertaa ympäri eteistä.

"Hyvää joulua, Vinnie!" Yuffie kuiskasi Vincentin korvaan. Sillä hetkellä Vincent rakasti joulua enemmän kuin mitään muuta juhlaa.